

SCANDAL LA PLOIESTI

• Cine s-a jucat cu banii oamenilor?

SALA
DE
LECTURĂ pag. 6-7

STIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

• Fondată în 1911 de C.BANU • Nr. 50 • 16-22 XII 1992 •

Director: GEORGE ARION

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

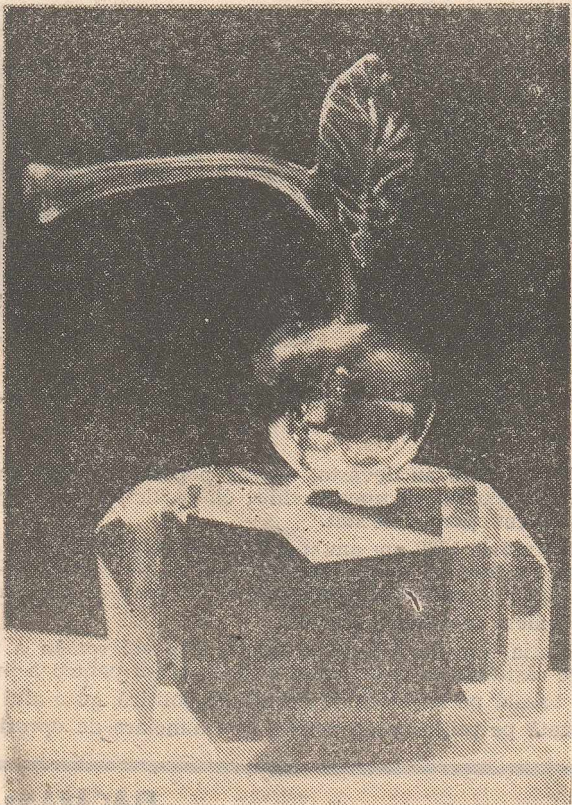
Italia și oamenii ei de afaceri se prezintă publicului din România, în cele 20 de pagini ale suplimentului

pag. I-XX

Invitații la dialog și contacte, colaborări, investiții, adrese utile și alte informații valoroase pentru diverse tranzacții

Acesta este trofeul pe care S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. îl va oferi în această săptămână unei importante firme. Amănunte în numărul viitor. Până atunci, menționăm că lucrarea aparține unui mare artist contemporan – DAN BÂNCILĂ.

MILIOANE ȘI REVOLUȚIE

• Convorbire cu patronul firmei „Hanul, cu Tei”

pag. 6-7

BASIC INSTINCT ÎN PUȘCĂRIE

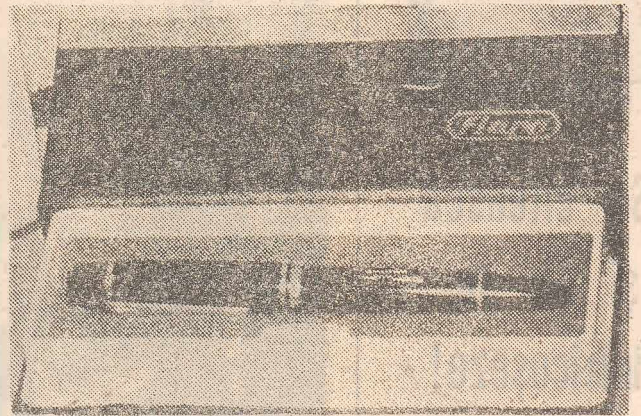
• Au violat bestial și au ucis
• Reporterii noștri vă relatează din lumea ororii

pag. 8-9

Madonna în interviu, la Paris

pag. 11

Stiloul lui Ceaușescu va fi vîndut la licitație

„Stiloul lui Nicolae Ceaușescu va fi vîndut la licitație”, ne-a declarat domnul Aurel Ispas, managerul „CASEI DE AMANET”.

Banii obținuți din vânzare vor fi folosiți integral în scopuri caritabile. Deși nu s-au stabilit încă ziua și locul desfășurării licitației, se speră că aceasta se va petrece în jurul Crăciunului.

Stiloul, cu peniță din aur și platină, a fost fabricat special pentru Ceaușescu, la FLARO Sibiu. Acum este proprietatea „CASEI DE AMANET”.

CRISTIAN GACHE

Cel mai mare investitor străin din România, dl ION MANIA, îi salută pe cititorii revistei FLACĂRA :

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A.
SOCIETATE MIXTĂ ROMÂNĂ-ITALIANĂ
STR. TURBULENȚILOR NR. 26
3700 GÂRDA - ROMANIA

TELEFON: 099/135000 FAX: 099/135006
TELEX: 34210 INF
REGISTRUL COMERTELOR: J 050/48492

CAPITAL SOCIAL : US\$ 40.000.000

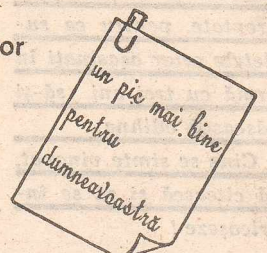
Pentru revista „Flacăra”, una dintre cele mai serioase și populare reviste săptămânale din România; Salutări din partea mamei României din Italia

Suplimentul este realizat de
GEORGE ARION și MIHAI SANDOIU

Numărul următor al revistei FLACĂRA, din 23 decembrie, va fi dublu (nr. 51-52) și va constitui ultima apariție pe anul în curs.

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

'89
DECEMBRIE
'92

Să citească și să se înfricoșeze!

Chiar acum, cînd eu stau la masa de lucru și aștern aceste rînduri, este cu siguranță undeva un om care pune cap la cap evenimentele petrecute la noi în decembrie 1989 și încearcă să le descifreze înțelesul, caută să-i afle pe cei care au ținut firele întâmplărilor și să-i descopere pe ucigașii acelor tineri fără vină, astfel încît peste un an, peste doi, poate peste zece, adevărul pîtit acum cu grijă să ne apară limpede, nouă, sau, dacă nu nouă, urmașilor noștri, pentru ca vinovații să-și primească răsplata meritată, oriunde s-ar ascunde, fie și în gaură de șurpe, sau, dacă nu mai sînt în viață, numele lor și al urmașilor lor să devină o siglă a rușinii și a fărâdelegii.

Căutați-l, urmăriți-l, prindeți-l și puneți-i călușul în gură acestui om însetat de adevăr și dreptate.

Nimeni nu-l va găsi. Iar dacă se va da de el, nimeni nu va reuși să-l facă să tacă, mîndru-l cu bani, cu onoruri.

Și n-are rost nici să i se ia și lui viața.

Fîndcă sînt la fel de convins că, de fapt, nu numai un singur om adună probe zdrobitoare pentru un dosar care va spulbera minciuna țesută cu atîta migală și-i va arunca pradă miniei poporului pe cei care au profitat de pe urma ei.

Mai sînt încă mulți martori și se va face dreptate, pentru ca sufletele celor asasinați în urmă cu trei ani să-și găsească odihna.

Cine se simte vinovat, să citească și să se înfricoșeze!

GEORGE ARION ■

Au trecut trei ani de la Revoluție. Față de ce-am sperat și ce-a ieșit, ce ne puteți declara?

Petre Roman:

(sîmbătă, 12 decembrie, ora 12, la telefon, prin intermediul consilierului său de presă, dl. Ion Antonie, care-și ia inima-n dinți și-i spune că revista FLACĂRA îi solicită un scurt răspuns la această întrebare):

„Voi face o declarație mai lungă; voi ține un discurs în Parlament”.

„Nu sîntem un popor vegetal”

I-am adresat Anei Blandiana următoarea întrebare: Ce vă mai amintăți din cuvintele pe care le-ați rostit, în 22 decembrie 1989, la radio?

Ana Blandiana:

„Am spus că sînt fericită că n-am avut dreptate cînd am afirmat că sîntem un popor vegetal. De fapt, am răspuns cuiva din cabina de transmisie, care mi-a amintit că afirmasem aceasta. Cei care au murit în decembrie sînt morți de-adevăratelea. O dovadă că nu sîntem un popor vegetal și că cei morți nu sînt o închipuire o constituie realitatea că ucigașii au fost acoperiți și că în continuare nu știm cine sînt, că sînt acoperiți mai departe.

În 23, am aflat că fac parte din Consiliul F.S.N. pe țară. Am spus că sper din toată inima că va fi un Consiliu provizoriu, că vom avea alegeri și că țara va fi condusă democratic. Am mai spus că voi rămîne în Consiliu pînă la alegeri, dar, din motive cunoscute, l-am părăsit mai devreme. Tot cu aceea ocazie am promis că nu voi candida niciodată, pentru nici un partid și mi-am ținut cuvîntul. Vreau să mi-l țin în continuare, indiferent de evoluția lucrurilor”.

„Revoluția română a fost deturnată”

Sînteți una dintre personalitățile de primă mărime prezente în miezul fierbinte al evenimentelor din decembrie '89. Ați scris și o carte: „Revoluția furată. Cum vedeți lucrurile acum, după trei ani?

Dumitru Mazilu:

„Acum, la trei ani de la revoluția română, constat unele împliniri importante cum sînt: statuarea și garantarea drepturilor și libertăților politice, consacrate în Constituția României adoptată în decembrie anul trecut. Pluralismul politic este o realitate indiscutabilă.

Cele mai mari decepții le-am înregistrat, însă în domeniul economic. Aș putea spune că cei care au profitat cel mai mult după decembrie 1989 au fost indivizi puși pe căpătuială cu orice preț și-n cea mai mare grabă. În acești ani s-au comis cele mai mari furturi cunoscute în istoria acestei țări din averea publică. Ceea ce este mai grav și mai greu de calificat este faptul că

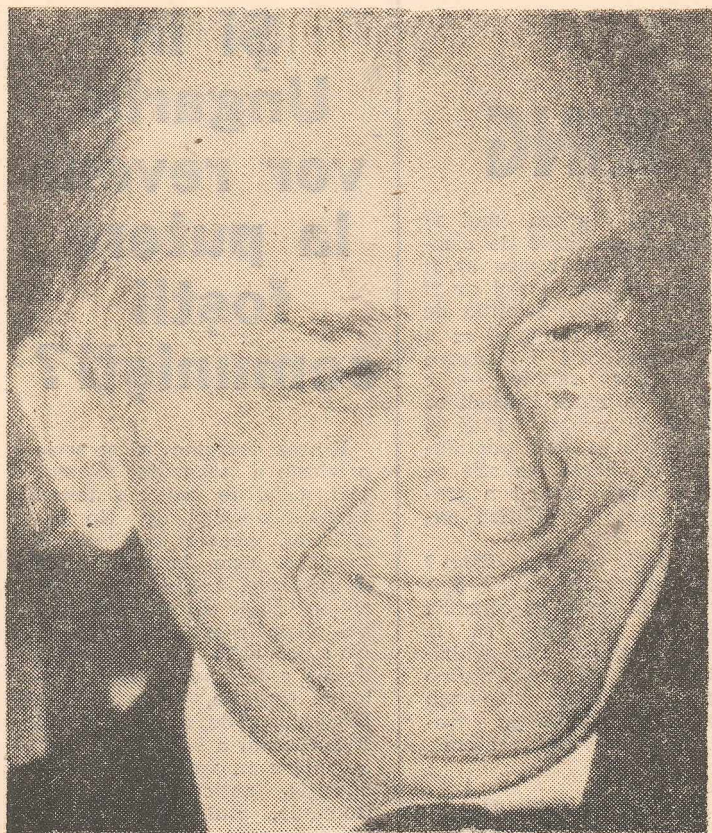
Primele clipe ale libertății i-au găsit pe oameni cu minile întinse spre cer, ca și cum ar fi vrut să zboare...

mulți din cei care au devastat averea poporului român au acționat cu concursul și, uneori, chiar cu participarea directă a unor înalți funcționari de stat.

În decembrie 1989 noi am sperat că ne vom construi o viață omenească și demnă pentru fiecare. Astăzi, cîteva mii de indivizi au devenit milionari și miliardari, în timp ce milioane de români trăiesc sub pragul sărăciei.

Revoluția română a fost deturnată. Poporul român a plătit cu sînge răsturnarea structurilor totalitare, nu pentru a înlocui sclavia bazată pe mijloace de opresiune politică, cu o altă sclavie, bazată pe mijloace economice și financiare de opresiune”.

EI AU MURIT PENTRU ADEVĂR ȘI LIBERTATE

Dintre definițiile libertății, nu există una care să fie acceptată de toți, dar fiecare ființă omenească știe să spună despre sine dacă e liberă sau nu. Atunci când prețul libertății e moartea, nu ai dreptul să judeci la rece, pentru că pe cei care s-au jertfit nu mai poți să-i lămurești cu explicații și rațiuni, cit or fi ele de „superioare”. La întrebarea lor dramatică, de pe urmă, dacă ești liber, nu le poți răspunde decât cu inima și nu altceva decât DA sau NU; restul sunt vorbe de piață.

Au trecut trei ani...

***Dar adevărul încă mai poartă mască,
iar libertatea nu este aceea pe care au visat-o...***

Pentru cei care au uitat, pentru cei care vor să știe, dar și pentru cei care intenționează să știe, amintim: CIMITIRUL EROILOR REVOLUTIEI DIN DECEMBRIE 1989 se află pe Șoseaua Otteniței, vizavi de stația de metrou „EROII REVOLUTIEI”. Aici se odihnesc sufletele a 279 de eroi. Ei au murit strigând „JOS CEAUSESCU!”, „JOS TIRANUL!”, au murit cîntînd „DESTEAPTA-TE, ROMANE!”, au murit demonstrînd pașnic. Nu mai sînt printre noi, au „plecat” în istorie.

Ca întotdeauna, cei care pleacă suferă mai puțin. Cei ce rămîn trebuie să se lupte cu amintirile și să sufere.

Domnișoara E.S.: „Am venit la fratele meu, și mă bucur că presa nu i-a uitat și pe ei, săracii (Plînge). Face eforturi să se calmeze. Era mai mare ca mine și acum aș fi avut mare nevoie de el. Familia mea a trebuit să ducă din casă multe lucruri la bunici, de ale lui, ca să suferim mai puțin. Nu-l vom uita niciodată. N-a fost revoluție pentru unii, dar pentru el a fost. Nu avea de unde să știe că a fost înscenare. Eu cred că pînă la urmă se va afla adevărul, că ucigașii vor fi pedepsiți. Dacă ILIESCU nu va înțelege asta, va pica cît de curînd.”

O doamnă se apropie de reportofon și strigă „JOS ILIESCU!”, „JOS CĂMPEANU!”

Un trecător:

„Asta e cimitirul eroilor? Unde scrie? Mai încolo scrie, la intrare, Cimitirul Belu. Aici nimic.”

Doamna H.:

„Eroii revoluției trebuie respectați.”

Domnul S.: „Nu spun nimic, pentru că mi se face rău. Băiatul meu nu mai există...”

Domnul F.: „Băiatul meu a trăit murînd, noi murim trăind. Era singurul meu copil... Nu am nici nepoți.”

Doamna M.: „Vin aici, la băiatul meu. Avea pașaport să plece în America, în ianuarie 1990. Soarta a decis altfel.”

O cerșetoare: „La ăștia nu vin, că sînt săraci.”

Doamna T.M.: „Viața noastră nu mai valorează nimic. Nu pot să stau acasă dacă nu vin într-o zi la el. Lumea i-a uitat pe eroi. Îi scoală acum pe ăia din 1917 și-i pomenește mereu. Pe copiii ăștia nu-i mai anunță nimeni, nicăieri. De doi ani încoace nu mai sînt pomenuți, deși ar merita. I-a pensionat pe bătrîni, pe veterani, și pe alții care nu meritau, pe spinarea copiilor ăstora. Pe mine nu m-a pensionat statul, pentru

că n-am fost în întreținerea eroului. Nu mai am bani nici de flori, care costă foarte mult; eu dau cam 500 lei pe zi pe flori, ca să le pun la mormîntul lui; îi spăl în fiecare zi mormîntul”.

Doamna Popa Ileana: „Sînt matusa lui Butnaru Ștefan. Este erou în revoluție. Vin în fiecare zi, că-l iubesc; pe el l-am avut și eu și maică-sa. Am rămas singur. Ar fi bine să-i mai arate și pe ei la televizor, că prea i-au uitat toți. Măcar atît. Încolo, nu avem nici-un venit de nicăieri”.

Doamna Miulescu: „Am venit la tata, mort în revoluție. A fost omorît de teroriști. Nu prea sînt mari realizări. Pe mama au ajutat-o, de ce să vorbesc strîmb... Cine știe cînd vom trăi și noi mai bine...”

Domnul Popescu Constantin: „Sînt pensionar. Am lucrat la direcția Radio și Televiziune București și am venit aici cu cineva din Craiova; m-am simțit obligat să-i arăt Cimitirul Eroilor. Nu trebuie să-i uităm”.

IONESCU ALEXANDRU — RADU

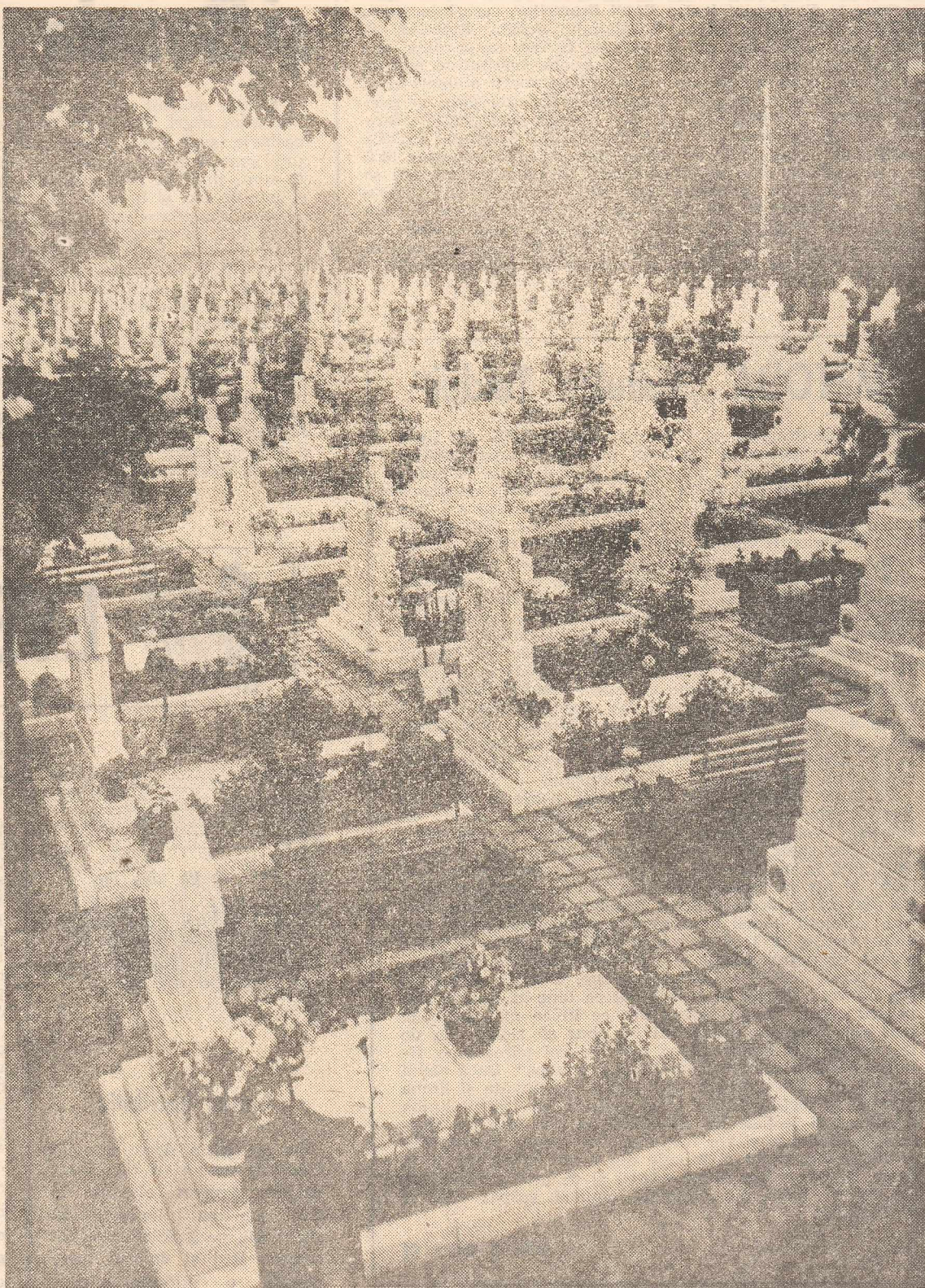
căzută în revoluție, la vîrsta de 17 ani, se adresează, ție, vizitatoare, printr-o

SCRISOARE FĂRĂ TITLU

Vă cer iertare, doamnă dirigintă,

Că nu o să mai vin să spun „prezent”, Eu m-am retras din catalog, cuminte, M-a vrut destinul în alte părți, urgent.

A consemnat
GHEORGHE BARBU

TUR DE
ORIZONT

Sînt convins că extrem de puțini din deputații noștri știu ce-i un aparat Thermo King. Eu însumi habar n-am de existența unui astfel de aparat, deși trebuie să scriu despre el. Cu toate acestea, un Thermo King figurează, la un preț de achiziție de 1 882 800 lei, pe lista de „dotări independente” care a constituit cauza majoră a dezbaterilor din Camera la începutul săptămîinii.

Toată lumea are cunoștință de întîmplare. Eu vă propun să luăm însă aminte nu la ce le-a trîsnit prin minte administratorilor însărcinați cu „funcționarea în condiții optime a Camerei Deputaților” ci, mai ales, ce nu le-a trecut. Ce nu figurează, adică,

La Camera deputaților

APARATUL THERMO KING

în lista incriminată. Faptul că nu există în liste o *mașină electrică sau electronică de numărare* a scăpat pînă și deputaților. Adevărul e și mai trist: problema unei astfel de instalații nu intră în discuție, fiindcă ea încurcă treburile de partid, în nu importă care din partidele reprezentate. Ați putea crede că mașina de numărare e ceva complicat și costisitor. Nici vorbă. Două butoane la fiecare deputat, niște cabluri și un panou cu numărător de impulsuri. Pînă una-alta, Camera are doi numărători de impulsuri, care trec printre rînduri și socotesc brațele ridicate ale aleșilor ca pe legături de ceapă. Adunătorii fac operațiunea de cîteva ori pe zi, însoțiți de glumele amicale ale sălii. Orice dezbateri degenerază în „mișto”,

din cauza operațiunilor de însumare a voturilor. Adesea, opoziția și poziția consumă timpul certîndu-se pe greselile, voite sau fără pricini ascunse, ale — cum le-ar fi zis Ilf și Petrov — „împuțuriciților cu adunatul”. Nimeni nu-i plătit mai bine în România pentru o indeletnicire mai simplă și mai lipsită de logică.

De ce nu vor deputații mașină și panou electronic de totalizat voturile? Pentru că, în Camera, partidele au mari probleme cu culoarea politică reală a deputaților din componere. La FDSN, există un liber-schimbist cunoscut ca atare dar și un număr considerabil de liber-schimbști în ilegalitate pe care conștiința i-ar îndemna să nu ridice întotdeauna mîna cu grupul. Dacă s-ar vota cu ridicatul mîinii, ca acum, și comanda

un automat la cea mai apropiată cooperativă de electricieni, toată lumea ar fi „contra”. Dacă votul ar fi secret, un secret facilitat de existența unui automat — a unei mașinării electrice simple, dar rapide — e deasupra oricărei îndoieli că votul ar fi „contra”. Pînă și nesupunerea la linia partidului, într-o chestiune atît de tehnică, poate deveni o gravă problemă de politică națională.

Și, atunci, ce-i de făcut? Continuăm cu ridicolul ședințelor din Camera, cu comedia numărării voturilor, ca la adunările tribale, sau achiziționăm în neștiere, Thermo King-uri, să aibă deputații cu ce-și *thermo-kinga* vremea cînd nu citesc ziarele sub bancă?

TUDOR OCTAVIAN ■

Legea Pazei Bunurilor

VOM FI PĂZIȚI ZDRAVĂN
SAU AMENDAȚI LA FEL DE ZDRAVĂN

Comisia de Apărare și Siguranță Națională, a încheiat discuțiile pe marginea a două legi importante pentru acest domeniu. Astfel, în cursul acestei săptămîni, se va supune spre aprobare în Parlament **Legea Pazei Bunurilor**, care înlocuiește Hotărîrea 477/1983 și Legea Gardianului Public. Referitor la prima lege, se menționează că paza se va face cu gardieni publici, în condiții de cointerese materială. Instituțiile publice sau private, orice unități care dețin valori vor fi obligate să-și asigure paza, prin societăți specializate și autorizate, cu gardieni publici, cu jandarmi, sau să-și asigure paza proprie. Respectarea acestor prevederi va fi controlată, sprijinită, avizată și asigurată cu asistență de specialitate, de către organele M.I. De asemenea, se mai specifică faptul că paza militarizată se va face numai cu jandarmi. Sancțiunile la lege sînt foarte drastice, în sensul că amenziile vor fi de la un milion la cinci milioane. Să sperăm, împreună cu membrii comisiei care au definitivat acest proiect, că această lege va conduce, într-adevăr, la scăderea fenomenului infracțional. (Maria Timue).

METODA „Budulea Taichii”

Oricît de dragi mi-ar fi confrății de la TVR, din lipsă de timp urmăresc la televizor, de regulă, doar actualitatea politică. Și dacă nu mă uit la emisiunile în limba română, cu atît mai puțin pot s-o fac în cazul emisiunilor în alte limbi. Totuși, miercuri, 9 decembrie a.c., am văzut emisiunea în limba maghiară. Ea n-a fost altceva decît o pledoarie tenace, încrîncenată, în viziune demeristă, pentru „autonomie”, pentru separație, pentru ca ungurii din România să fie numai cu ei înșiși, o pledoarie pentru ceea ce aș numi „apartheid pe dos”. Asupra acestei chestiuni voi reveni. Acum arăt doar că unul din „argumentele” aduse de protagoniștii emisiunii în favoarea apartheidului lor pe dos a fost și faptul că, într-un liceu din Deva unde sunt și clase cu predare în limba maghiară, la orele comune cu elevii români (limba română, istoria), uneori aceștia din urmă fac haz de greselile de limbă ale colegilor unguri. Morala (subînțelegă-se): dacă ar fi elevii unguri singuri în clasa lor, în școala lor, învățînd ei între ei numai în limba lor, ehe!, atunci n-ar mai ride de ei elevii români.

Pe lângă faptul că hazul copilăresc n-are în el nimic jignitor sau răutăcios, fiind mai degrabă un semn de simpatie, trebuie spus că elevii unguri au la dispoziție un mijloc sigur, imbatabil, garantat, verificat, cu eficiență sută la sută, de a-i face pe copiii români să nu mai ridă: să aplice metoda „Budulea Taichii”. Dar, să cităm din nuvela cu acest titlu al clasicului român Ioan Slavici: „Băieții (elevii unui gimnaziu unguresc, unde Budulea venise, fără să cunoască nici un cuvînt în maghiară, de puțină vreme — n.n.) rideau pentru că Budulea vorbea foarte scilicet ungurește. Dar el vorbea și știa ce vrea să zică și parcă-i părea bine că băieții ridă: pentru aceea, băieții rideau din ce în ce mai puțin, și mai ales după ce profesorul i-a spus să zică lecția de ieri, ei nu mai rideau deloc, iar mie îmi părea bine, fiindcă Huțu știa lecția și o spunea frumos”. Dacă elevii unguri, din Deva ori din alte locuri, vor învăța și limba română, și lecțiile foarte bine, ca Budulea Taichii limba maghiară și lecțiile lui de atunci, ei vor impune respect, ca Budulea, și vor face ca elevii români să ridă din ce în ce mai puțin și în cele din urmă să nu mai ridă deloc. Și vor scăpa elevii unguri și de urmările nefaste ale apartheidului, ale ghetoului, cum au scăpat Slavici și Budulea.

ION D. GOIA ■

Somalia
și Bosnia

Există, evident, și destule deosebiri, ele se cunosc: somalezii sînt negri, locuitorii din statele foste componente ale Iugoslaviei sînt albi; primii sînt africani, ceilalți — europeni; unii sînt înapoiți, ceilalți — civilizați s.a.m.d. Mai importante sînt, însă, în momentul de față, asemănările: război civil și într-un loc, și în altul; și colo, și dincolo, convoaiele cu ajutoare umanitare sînt împiedicate să ajungă la destinație, oamenii mor în număr mare, și de glonț, și de foame etc.

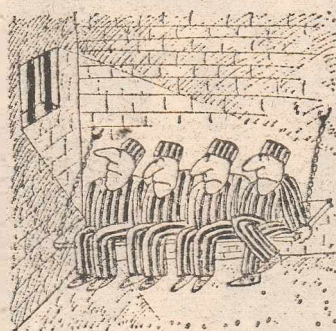
În Somalia, se știe, s-a realizat cu succes debarcarea trupelor O.N.U., compuse în cea mai mare parte din americani. Prin urmare, nodul gordian a fost desfăcut aici potrivit metodei clasice, prin tăiere cu Sabia. Dar în Bosnia-Herțegovina? Nu se poate face și acolo la fel? Analistii au ajuns la concluzia că, pentru a-i aduce la ordine pe actualii „iugoslavi” (în speră, pe sirbi), nu sînt decît două posibilități: fie intervenția militară, așa cum s-a procedat în Somalia, fie noi și puternice presiuni (economice, diplomatice etc.) asupra Belgradului. Decizia va fi luată, se pare, pînă la sfîrșitul acestei săptămîni. Vor avea, oare, conducătorii sirbi înțelegerea de a proceda astfel încît să se evite „somalizarea” fostei Iugoslavii? Să sperăm că da.

ION D. GOIA ■

ION D. GOIA ■

EVENIMENTE MARI ...

Annus horribilis

În cel puțin două domenii lucrurile nu stau rău. Dacă marca, francul elvețian și lira sterlină înregistrează fluctuații, pe graficul ratei de schimb leul și dolarul marchează o pilduitoare con-

stanță. Se poate spune că leul susține dolarul. Datorită leului, în România, cel puțin, dolarul are un an bun.

Un an la fel de bun anunță și poliția. E sectorul unde nu se șomează. La 100 000 de locuitori, se comit 500 infracțiuni, din care 32 violente. Lunar, merg la închisoare 12 000 de cetățeni simpli, dar și unii mai complicați. Partea proastă e că nu ies din temniți tot 12 000, astfel că, în penitenciare, există 15 000 de deținuți peste capacitate.

Regina Marii Britanii, necăjită, probabil, că leul nu vrea să susțină și lira, declară că 1992 a fost un „an oribil”. Un gazetar are inspirația să traducă lamentația regală în latină și o face așa: „annus horribilis”. E vorba, desigur, de unul din gazetarii noștri care folosesc latina curent. Chestiunea e la ce se gîndesc deținuții înghesuți cîte 8 în camere de 4 sau

cîte 2 în paturi de 1 persoană atunci cînd citesc că avem un „annus” îngrozitor?

Napoleon
și presa română

Pînă și cei mai deștepti oameni se lasă prostiți cu mijloace ieftine. Se anunță, spre exemplu, un preț uriaș la litru de benzină pentru ca, după o cleveteală publică, un preț mai mic să pară acceptabil. Prețum, horribilis! Cine nu știe, trebuie să aștepte că bancul evreiesc cu rabinul, vaca și săracul cu o singură cameră și șapte copii vine mai de departe, de la sumerienii. Azi, bancul e utilizat ca metodă economică și politică. În ultimele zile se vîntură pericolul unei legi a presei. Eu pot să pariez că, și validată de parlament, o asemenea lege nu va fi pro-

PUNGA SAU VIAȚA?

În situația celui care are de ales în modul arătat în titlu s-ar afla rușii și Rusia nu numai dacă s-ar organiza referendumul preconizat de Boris Elțin. În această situație se află rușii și Rusia chiar acum. Fiindcă ei nu au de ales între o soluție proastă și una grozavă, între un lucru evident bun și unul evident rău, ci au de ales între două rele. Pe de o parte, este parlamentul. Constituit în timpul regimului comunist (fie el și perestroikist), dominat de comunisti, condus de comunisti, actualul parlament rus (Congresul și Sovietul Suprem) nu ține secret, ba, din contra, strigă în gura mare — prin vocile reprezentanților săi cei mai „autorizați”, firește — că Rusia trebuie să se întoarcă la frumoasele vremuri de odinioară, cu proprietate colectivă, cu plan de stat, cu prețuri și salarii fixe etc. Adică la sărăcie, la castronul comunist cu ciorbă, de care au avut parte rușii timp de trei sferturi de veac. Pe de altă parte, este președintele Elțin. Care este autoritar, impulsiv, plămădit din aluat de tăluc, de țar, care vrea să facă numai ce-i pofteste lui inima și nu mai ascultă pe nimeni și de nimeni, care a aruncat Rusia în haos economic și social.

Ce să facă rușii, pe cine să prefere? Încotro s-o apuce Rusia? Ca întotdeauna în situații dilematice, întelepciunea este de a alege răul cel mai mic. Dacă ar fi să opteze pentru parlament — chiar reînnoit prin alegeri anticipate, cum s-a propus, dar structurat ca acum, pe baza actualului constituții — rușii ar avea satisfacția că se supun unei „conduceri colective” (care lesne se poate prezenta pe sine drept „conducere democratică”, așa cum a făcut-o timp de peste șapte decenii) și nu „puterii personale”, „dictatorială”. Lăsând, însă, la o parte faptul că, o dată preluată puterea de către parlament, apariția sub patronajul acestuia a unui dictator bolșevic este oricând posibilă, hiba de căpetenie este că un astfel de parlament ar duce țara nu înainte, ci înapoi. Și oricât ar fi ei de obișiți (între altele, de sovinișmul velico-rus), nu se poate ca rușii să dorească acest lucru. În schimb, Elțin, în ciuda tuturor păcatelor lui și ale regimului său, oferă puțină prefacerilor care să ducă la o societate de tip occidental, ține deschisă ușa către Europa și întreaga lume liberă. Și aceasta reprezintă pe cîntar acel grăunte în stare să facă să incline balanța preferințelor către președinte. În dilema în care se află rusul acum, Elțin reprezintă răul cel mai mic. Totul este ca să-și dea seama și rusul de acest lucru. Un ajutor în acest sens l-ar putea da străinătatea, America și Europa, care sunt în chip hotărât și vizibil, de partea președintelui rus.

Dar cînd vor avea rușii a se pronunța? Încercarea de forte între Elțin și Congres din ultima săptămână s-a terminat tot în coadă de pește, ca și aceea din săptămîna precedentă. Bătălia decisivă se va da, probabil, în primăvară, la capătul celor trei luni de „interimat” ale premierului Gaidar. Atunci, cînd problema va fi pusă „care pe care”, e de așteptat ca rușii să știe să vadă în Elțin răul cel mai mic. Pentru trecerea hopului. Ulterior, rușii vor putea — depinde în principal de ei — să evite situațiile dilematice.

ION D.GOIA ■

PE MUCHIE DE CUȚIT

Cel care — vrînd, nevrînd — a început să grăbească timpul planetei, s-a aflat săptămîna trecută într-un turneu sponsorizat de oameni de afaceri din țara sa. Personajul de care e vorba a declarat la o conferință unde a fost huiduit zădărn de maoiștii locali că „soarta omenirii îl îngrijorează profund și că globul dansează pe o muchie de cuțit”. Turneul a avut un caracter privat, s-a desfășurat în America Latină, sponsorii sînt ruși bogați, iar conferențiarul se numește Mihail Gorbaciov. Singurul său titlu în vigoare este acela de laureat al Premiului Nobel pentru pace.

Cînd Gorbaciov a fost investit cu acest premiu impunător era secretar general al celui mai puternic partid comunist din lume și președintele în discuțabil al unei super-puteri nucleare care a ținut în șah SUA, împreună cu totalitatea aliaților săi. Acest șah nu a durat un sezon sau două. Era un șah stabil.

După încheierea înghețului brejnevist și morțile în succesiune rapidă ale lui Andropov și Cernenko, țări bolnave, bătrîni și sâsișiți de delirul puterii încă de la înscăunare, nimeni nu s-a gîndit că un „activist agricol”, reținut și taciturn, cunoscut prin reverența sa cordială în fața corifeilor Biroului Politic, va întoarce, în calitate de nr. 1 al URSS, lumea pe dos. Gorbaciov a făcut-o într-un cîcîcîl.

La începutul mandatului său, problema problemelor în plan internațional era înarmarea nucleară. Tema s-a demonetizat în est, pentru că propaganda oficială bătea acest subiect pe toate fețele ziua și noaptea, fără istovire. Dar dincolo de băutul apei în piua, o undă de adevăr exista în acest tontoroși mediativ. Dotarea nucleară a americanilor și sovieticilor ajunsese la un asemenea nivel încît riscul unei declanșări nepremeditate a unei confruntări fundamentale se instalase cu o forță intolerabilă. Din punct de vedere politic, nici Moscova, nici Washingtonul nu agreau, în mod logic, o asemenea alternativă.

Cînd Ronald Reagan și Mihail Gorbaciov au spart gheața și s-au întîlnit în capitala Islandei, multe cancelarii diplomatice au amuțit. Cei doi s-au instalat în fața unui cămin burdușit cu bușteni și, la gura sobei, fără delegațiile aferente, au declanșat celebrul tăte-ă-tăte sovieto-american. Au urmat Geneva, Washington, Moscova, ș.a.m.d. Dialogul a devenit o formulă banală, utilizată intensiv și fără scrabeli inutile, după ce, cîteva decenii, numai ideea unui contact ar fi produs frisoane gigantice de o parte și de alta a cortinei de fier. Și au urmat tratatele. Dezarmarea nucleară s-a abordat, s-a decîș, s-a concretizat. Pericolul atomic a alunecat în planul trei, imperiul sovietic s-a destrămat, comunismul se dizolvă și el în tot estul, în Balcani se instalează războiul gradual, în Orient sau în Africa americanii debarcă făcînd ordine sau organizînd servicii alimentare.

Și, mai de curînd, Bush l-a sunat pe Elțin și au convenit telefonic să atace finalizarea Tratatului Start II. Tratat fundamental. Puțini îi mai acordă atenție. Lumea e pe muchie de cuțit...

RADU BUDEANU ■

Pămîntul a devenit, în sfîrșit, bani

Francofonii din ELVEȚIA au votat împotriva Maastrihtului, iar germanofonii pentru. Ultimii au fost mai puțini decît primii, ceea ce înseamnă că danczii nu sînt singurii decizi să rămînă în afara europenizării. Refuzul elvețian adaugă confuziei continentale o perdea de fum nouă și repune pe tapet problema vorbitorilor de diverse limbi din interiorul unor frontiere clare. Francofonii și germanofonii din Elveția, flamanzii și valenii din Belgia, slovaci și maghiarii din Slovechia și, desigur, rușii și românii din nou-nouța Transnistrie. Să ne oprim aici, căci Kosovo ne pîndește pe toți... SARAJEVO e, practic, pe

montată de ONU și ultima inițiată de președintele Bush, care tocmai începuse să se specializeze în debarcări gigantice. ● Secretarul general al ONU ar trebui bănuț că este agent CIA? El a propus constituirea unei forțe de intervenție în MOZAMBIK, unde lucrurile au luat-o razna complet. Deci: acțiune umanitară în Somalia, combinată cu altă acțiune umanitară în Mozambic. Ca să vezi!... ● Pentru prima dată de la Marea Revoluție din Octombrie, în urma celei mai drăcești sesiuni a Congresului Deputaților din RUSIA, cînd dogmaticii se așteptau la o victorie, s-a luat și cea mai reformistă decizie: în sfîrșit, pămîntul

TURNUL BABEL

butuci. Se moare de schije, de foc, de frig, de foame, de sefe. Acordurile de încetare a ostilităților se semnează unele după altele și se trădează în aceeași cadență. „Căștile albastre” nu mai fac față, convoaiele alimentare se potienesc, conflictul se internaționalizează văzînd cu ochii. De curînd, șeful Emiratorilor Arabe Unite a solicitat Consiliului de Securitate al ONU să autorizeze o intervenție militară în Bosnia Herțegovina pentru a salva de la dispariție populația bosniacă. Deocamdată ONU este ocupată cu operațiunea „Redarea speranței”. ● Speranța o nutrește SO-MALEZII, pe trei sferturi morți de foame, iar cei care urmează să le-o redea sînt americanii. Cei 28.000 de combatanți americani vor fi combinați cu forțe aparținînd altor 20 de țări. Este prima acțiune de acest gen

se va putea vinde și cumpăra, ca în orice societate scutită de mistica nenorocită a colectivizării. ● În Slovenia, un comunist reformator, MILAN KUČAN, și-a adjudecat, în urma alegerilor, un nou mandat prezidențial. Faptul că „e de stînga” nu mai contează. Și Milošević e de stînga și îi place războiul, izolarea și sărăcia. Kučan e de cealaltă parte: a reușit pacea și se pare că reușește să aducă oarecare covirgi în cozile cîinilor sloveni. ● PREȘEDINTELE BUSH nu se dezmințe. Parcă ar fi în campanie electorală! Nu e. În schimb, pare decis să obțină, contra-cronometru, ultima sa victorie: semnarea cu Rusia a Tratatului Start II. Va fi un gest mareț și total gratuit, oferit poporului american și unei anumite părți a sa — democrații.

mulgată de președinție. Domnul Iliescu vizează un inventar de măsuri democratice spectaculoase, între care și oficiul de libertator al presei. Cînd Napoleon vroia ca o lege să se aplice, o încredința, spre lucrare, unei singure persoane. Cînd vroia ca legea să nu se aplice niciodată, o dădea unui grup. Dacă autorul legii e Mircea Ichim (fost la „Dimineața”), asta e pentru că numai Mircea Ichim o putea concepe într-atît de aiurea încît să irite pe toată lumea. Aici, regula lui Napoleon e formulată ca în codul lui Murphy.

Realitatea e întotdeauna alta

Titlul e dintr-o piesă de Marin Sorescu și vrea să spună că aproape nimic din ce vedem sau auzim nu e adevărat. În schimb, normalul ajunge să pară în afara normalului. Cu ani în urmă, premiul Pulitzer pentru știri a fost acordat unui ziarist care a compus următorul text: „Ieri, 24.09.197...”, în metroul de Brooklyn, un tîrnăr a cedat locul unei doamne în etate. De emoție, doam-

na a leșinat. Cînd s-a trezit, i-a mulțumit tîrnărului. De emoție, tîrnărul a leșinat”.

Iată ce citește într-o gazetă: În complexul comercial Măgurele e o discotecă. Anghel Veleiu și Dinu, fiul său, au venit să danseze, dar n-au vrut să plătească bilet. A ieșit cu bătaie. Pînă aici, totul e firesc. Adică la fel de firesc cum e cînd cumperi vată și frigider de la Operă. Numai că cei doi s-au bătut cu furca și sapa. Veniseră la bal imitînd personaje din filme. Se americanizaseră cu ce găsiră pe acasă. Dacă nu-i chiar atît de anormal faptul, că într-o discotecă oamenii aruncă după ei cu coase și tractoare, e mai normală bătaia dintre un om și un tramvai? Un anume Daniel Ioniță, de pe Calea Griviței, supărat că tramvaiul 44 era mai treaz și mai iute, a lovit cu piciorul în bestia de metal pînă a ajuns sub șine. De emoție, tramvaiul a leșinat.

Baschetbalistul Dinu Patriciu

Federațiile sportive își aleg predilect stăpînii din rîndurile oamenilor cu bani. Nu e rău. Se cunosc umilînțe și

mai mari. Președinte de onoare al baschetului a fost al s deputatul PL-AT Dinu Patriciu care, cu această ocazie a mărturisit că „a practicat cu entuziasm baschetul ca student”. Deși parlamentarii noștri mai au încă multe de mărturisit alegătorilor, dezvăluirile lui Patriciu ne dau speranțe. La unele federații, operațiunea alegerii președintelui onorific nu va fi ușoară. La Tir, bunăoară, candidează numeroși milionari care știu să tragă perfect cu toate armele din dotare. Unii au tras pînă de curînd și tot cu entuziasm.

Timp frumos, bun de-o revoluție

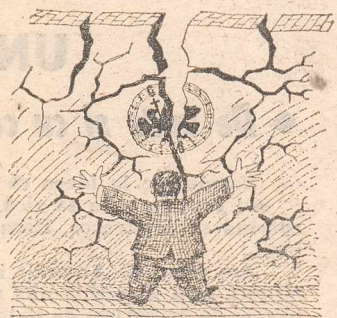
Primăria Capitalei anunță că e pregătită pentru curățirea grabnică a zăpezii. Între succese, numără: 49 imprăștiitoare de material derapant, 191 mașini cu plug și perie, 82 buldozere și autogunoiere și așa mai departe. Vestea e cu atît mai emoționantă cu cît Institutul meteorologic nu prevede o iarnă cu zăpadă.

Digul olandez

E cel mai bun din lume. Totuși, chiar și cel mai bun dig din lume se strică la fel ca digurile proaste: cînd se rupe undeva, se rupe tot. Demisia cu injurături a colonelului scriitor Radu Theodoru a produs însă o remarcabilă coeziune în jurul conducătorului iubit al partidului „România Mare”. Numeroși coloneli — juriști, istorici, scrii-

tori — activi și pasivi dau adeviziuni, dau parte la înfrîniri, se dezic de „camarad” dovedind, cu acte, că a fost dintotdeauna un poltron, un borfaș de rînd și un paranoic. Exact calitățile cerute pentru candidatul PRM la postul de primar general al capitalei. E clar că un primar colonel nu era omul potrivit. Așteptăm cu sinceră deschidere evenimentele zilei!

TUDOR OCTAVIAN ■

EVENIMENTE MICI

TRANZITIE

„Termenii au valoarea lor și atunci când faci o declarație sau dai un interviu într-un ziar și nu sînt receptați la modul strict lexical, ca să zic așa, sau al valorii pe care națiunea îl dă termenilor respectivi, atunci sigur că se poate înțelege greșit, iar ideea poate căpăta o cu totul și cu totul altă valoare”.

Din dorința de a respecta părerea mai sus exprimată, redau cit se poate de fidel convorbirea avută cu patronul Consignației „Hanul cu Tei”, domnul MHAİ VOICU.

MILIOAI

Revoluția a distrus căsnici

— Toată lumea se întreabă cine sînt și cum am ajuns unde am ajuns.

— Asta voiam să vă întreb și eu.

— Am lucrat mai întîi la Institutul Proiect — București și apoi la cooperativă Prestarea, ca șef al Secției „Deratiză i-Dezinsecții”. După 11 ani, în care am încercat an de an, am reușit la concursul Institutului de Artă Teatrală și Cinematografică I. L. Caragiale, secția „Actorie”. Am urmat facultatea la seral, pentru că aveam, deja, 34 de ani și o familie.

— Sînteți, deci, căsătorit.

— Acum, nu. Am fost și am un băiețel, pe care-l cheamă tot Mhai. Am divorțat după Revoluție, pentru că, probabil, familia n-a putut depăși momentul leșat de ceea ce făceam eu.

— Dar ce faceți?

— Eram ocupat, plecat de dimineață pînă seara.

— Ocupat de dimineață pînă seara presupun că ati fost și înainte de Revoluție, cel puțin în ultimii ani, cînd aveți serviciu și urmați și o facultate la seral.

— Da, dar era o perioadă de liniște. Acum intrasem în zona politicului, mă captivase. Nu vreau să intru în amănunte. Fosta mea soție este psiholog, deci cu atît mai mult trebuia să mă înțelegă. Probabil că intervine aici simț feminin — firese — pentru că nu numai mie mi s-a întîmplat, ci multor colegi. În Parlamentul trecut au fost 69 de divorțuri.

— Ia te uită! Să înțeleg că Revoluția a distrus și căsnici?

— Să nu mai vorbim despre asta! Eu cred că acest popor nu este pregătit să suporte un adevăr.

— Nu știu la ce adevăr vă referiți, dar dacă ne vom feri mereu să-l spunem, indiferent care ar fi acela, nu vom fi nicodată pregătiți să-l înfruntăm.

— Corect!
— Deci, care este adevărul în ceea ce vă privește?

— Am terminat Institutul în 1990, cu nota 10, la clasa condusă de Gelu Colceag și, ferenist fiind, mi-am dat examenul de stat cu... dar mai bine nu intru în detalii. Nu vreau să dau nume.

— Din reținerile pe care le aveți, nu e greu de dedus că e vorba de Victor Rebeniuc, rector în acea vreme. Nu sînteți în termeni buni?

— În viața personală n-am avut nicodată legături strînse cu el. Singurele relații au fost în raport cu meseria asta, atît de frumoasă...

— ...și pe care, după atîția ani de încercări, n-ati practicat-o.

— E adevărat, n-am apucat s-o fac. Din 22 decembrie 1989, eu am fost președintele primului Comitet Provizoriu al Revoluției din București, apoi am fost președinte al CFSN (ulterior CPUN), sector 3, deputat al acestui sector și așa mai departe.

— Cum ati ajuns...

— ...în Revoluție?

„Am fi putut să-l împușcăm

pe fostul „prim”

al sectorului 3, dar...

Ulterior l-am ajutat

să se privatizeze...”

— În Revoluție a ieșit toată lumea pe stradă. Dar apoi?

— A ieșit lumea pe stradă, așa este. Aici vreau să menționez cîteva cuvinte despre Dan Iosif, care, chiar dacă este la FDSN, e un model de curaj național. Dacă Dan Iosif nu avea acel moment de nebunie frumoasă, cînd s-a intrat cu autobuzul peste baricadă, toată lumea ar fi plecat acasă. Văzînd cum ne împunăm în noaptea aceea, la „Inter”, am hotărît s-o pornim prin București, să scoatem oamenii din casă. Am fost la „23 August”. Acolo erau porțile sudate și apărate. Apoi am fost la „Republica” și pentru prima dată mi s-a întîmplat să văd ce însemna — la acea vreme — unitatea muncitorească. Au tras sirena și a ieșit lumea din case. S-a făcut coloana de oameni și am pornit spre centru. Am ajuns în

fata C.C.-ului. A fugit Ceaușescu. Dintr-o dată a dispărut și el. Noi nici nu ne știam după nume, numai după figuri. S-a spus să mergem imediat să punem mina pe primării. Am plecat la Institut, acolo era doamna Berloga, i-am cerut un steag și am rugat-o pe portăreasă să ne lase stema. Am ajuns la Sectorul 3, se adunase lumea, am intrat înăuntru. Am vorbit oamenilor. Cei din clădire s-au predat, ofiterii au fugit. S-a alcătuit primul Comitet Provizoriu. Pe la orele 17—18, cînd a început să se tragă, mai eram 10 oameni și atîția am rămas. Am încercat să organizăm alimentarea cu apă, cu pine... Primăria a fost atacată, s-a tras...

— Deci, ati luat conducerea.

— Da, am luat conducerea. Adică... nu! S-a făcut o sedință, a venit lumea de pe străzile din jur, am vorbit pe rînd și oamenii au zis: „Dom’ne, să fie studentu’ de la Teatru, ăla cu steagu!” Asta este povestea cu Comitetul Provizoriu al Revoluției, Seara, cînd s-a făcut CFSN-ul, ne-am trecut și noi.

— Cum vă explicați că de la unitatea care a existat în zilele acelea s-a ajuns la alita ură și dezbinare?

— În primul rînd, a fost dorința generală ca să dispăra Ceaușescu și comunismul să cadă. Dincolo de asta, însă, fiecare a ieșit în stradă pentru un alt motiv. Ideile au fost diferite, pentru că oamenii sînt diferiți. Am

cunoscut persoane care n-au fost membri de partid și s-au dovedit mari cinații, chiar în timpul Revoluției. Nu am fi putut să-l împușcăm pe fostul prim-secretar al Sectorului 3 și vă asigur eu că nimeni n-ar fi știut nicăieri pînă-n ziua de azi că l-a împușcat cu țare sau cutare!

— Nu e nevoie de asigurări, sînt convins de asta!

— Dar n-am procedat așa. L-am a restat — inițial și l-am lăsat să-și facă lucrurile personale — și el și ceilalți. Să-i fi văzut cum au plecat... cu sticlă de whisky, cu cartuse de țigări... la ulterior, pe cel care fusese al doilea c importantă în Sectorul 3, chiar l-am a jutat să se privatizeze!

„Făcea 200 000 de lei, dar nu știam și voiam să-l vindem cu 20 000”

— Pentru că am ajuns la capitolul privatizare, astăzi sînteți unul dintr milionarii României.

— Nu pot să spun nu. Dar și cei c „Alba — Neagra” sînt!

— Serios?!

— Sigur! Însă nu e un fapt grav. Jocurile de noroc sînt acceptate d lege.

— Cum ati ajuns dumneavoastră p tronul Consignației „Hanul cu Tei”?

— Era cea mai mare consignație Bucureștiului aparținînd de I.C.L. Universal și a făcut parte din primele magazine date spre privatizare, prin tr-o hotărîre a Guvernului, la sfîrșitul lui august 1990.

— Nu a existat o licitație?

— Licitația a apărut în octombrie. Noi l-am luat în august-septembrie. Am început să activăm în noembrie, dar actele le-am făcut în septembrie. Era o perioadă în care spațiile se obțineau ușor. Acum știu că se obține greu... mă rog... se obțin greu... asta, unica apreciere.

— Ce însemna atunci a-l obține ușor?

— Depunea o simplă cerere și te obligai să respecti anumite condiții igienizării, îmbunătățiri, menținere personalului pe o perioadă de timp...

— Cum ati aflat dumneavoastră d acest spațiu?

Afacerea „jocurilor de intrajutorare” — dedesubtur VA MERGE LA TRIBUNAL DIN POPULAȚIA ORAȘULUI Credulitatea a fost inimaginabilă

S.C. Autentic S.R.L., cu sediul în strada Minăstirea Căldărușani, nr. 8 A, sector 1, din București, a intrat cu acte în regulă în „originala” economie de piață în ianuarie 1992; a fost fondată de familia Moscu — Ninel și Dorina dna Moscu apărînd în actele respective în calitate de patron-asociat unic. Interesele în afaceri ale societății Autentic s-au intersectat cu interesul public în cadrul unui sistem de joc de „intrajutorare”, care a spart, într-un anume fel, canoanele de acum clasice în domeniu: la Autentic s-a jucat pe dolari. Zicem „s-a jucat”, pentru că, între timp, „jucăria” s-a stricat. Patronii (familia Moscu) s-au dat la fund. Încercările noastre de a-i contacta, fie și numai telefonic, la (ex-)sediul firmei (tel. 01/617.70.89), sau la domiciliu (tel. 01/617.03.43), au fost zadarnice.

Am mai fi vrut să stăm de vorbă și cu doamnele Iulia Năstăsioiu, ex-contabil șef și director pentru provincie al societății, și Cătălina Henț, ex-casier încautor și (mai puțin) pătitor al aceleiași societăți. De ce? Pentru că în capetele domniilor lor se aruncă acum, la spartul tirului, oalele sparte. Din păcate, demersurile noastre, tot telefonice, au fost tot zadarnice. fi putem informa, totuși, pe cei interesați, că dna Năstăsioiu, care în timpul liber este și contabil-șef la Clubul Sportiv Steaua, poate fi găsită, eventual, cu mai mult noroc, la tel. 01/781.61.32.

La vedere a rămas numai dl Dan Atanasoae, ex-director și actualul patron al Autentic-ului, care a preluat afacerea din 15 noiembrie curent; cu domnia sa am purtat o discuție menită să limpezească apele, în barul restaurantului Elite, din Calea Dorobanților. Înainte de a trece mai departe, să mai notăm un amănunt: restaurantul respectiv este în proprietatea firmei.

Cum s-a jucat la Autentic?

Simplu. Pentru fiecare intrare în sistem, cu o depunere (minimă) de 40 de dolari, fiecare participant „era pasibil” să primească un premiu de 480 de dolari; dădea mai mult, primea mai mult. Evident, nu imediat; după un timp.

Toate bune și frumoase, numai că,

pentru unii dintre participanți, timpul asta s-a întins dincolo de limitele răbdării. Din spusele dlui Atanasoae, am aflat că peste 40 000 (!) dintre concetățenii noștri și-au băgat (cel puțin în parte) suta de dolari personală, despre care vorbea mai an Guvernatorul Băncii Naționale, în miraculosul joc pus pe roate de Autentic. În acest fel, mergînd pe ideea că nici unul

RĂZBOIUL DE O SUTĂ DE ANI ÎN JUSTIȚIE

Cînd și cum se va încheia afacerea „jocurilor”?

Greu de spus. Chiar dacă Poliția ar finali a instantaneu cercetările și ar înainta, prin Procuratură, dosarele în instanță, judecarea individuală a proceselor va dura, probabil... o sută de ani! Da, o sută de ani, admițînd că tribunalul va putea pronunța cel puțin zece sentințe zilnic. Și asta, numai în Flăiești!

UN CALCUL

• De unde și cu ce să-i plătești pe toți cei înscriși?

Pornim de la ideea că Autentic-ul n-a vrut să înșele pe nimeni.

Au fost, care va să zică, 40 000 de oameni care au dat cîte 40 de dolari, sperînd să primească, fiecare, cîte 480; adică de 12 (douăsprezece) ori mai mult.

Am văzut că Autentic i-a premiat pe 1 250 dintre ei; pentru a-i premia pe toți, fără să rețină nici un cent comision, firma organizatoare ar fi avut nevoie de 19 200 000 de dolari, sau, cu alte cuvinte, de 480 000 de deponenți.

În principiu, să zicem că jocul i-ar fi putut antrena pe toți acești 480 000 de voluntari. Dar, peste un timp, fiecare dintre ei ar fi trebuit să primească un premiu; deci, ar fi fost nevoie de alți 230 400 000 de dolari, sau, dacă vreți, de alți 5 760 000 de „contribuabili”.

Ei, și la plata prêmîilor pentru aceștia din urmă, se-ncurcă treaba: e nevoie de 2 761 800 000 de dolari, adică de 69 120 000 de plătitori.

Hm! Ce ziceți?

E SI REVOLUTIE

TRANZITIE

— De pe o listă, de la Primărie. La vremea aceea lumea se ferea de spațiile mari. Apoi, termenul de întreprindător era sinonim cu binișar. Asta nu ebuie să mire pe nimeni, pentru că n'ă trăit, cum am trăit și am suportat rigoriile regimului și în privința ericației. Spațiile mari însemnau și o eltuială imensă. La vremea respectivă, deci în '90, am investit în jur de 4 milioane și ceva. Aștia erau ini!

— De unde i-ați avut?

— Am făcut un contract eșalonat, n'ă luat-o bucatăciă cu bucatăciă, înceend cu refacerea totală, pentru că în agazinul asta ploaia... Patru-cinci ni, în afara salariilor, n-a existat neficiu. Totul a fost investit. În pri-a fază însă, am băgat 100 000 lei, ntru deschiderea societății.

— În '90' și 100 000 lei erau bani!

— Aici este un amănunt care pare tîn hazos. Ca să vedeți cum e viața! timpul studenției am avut un du-p, de fapt un bufet Art Nouveau pe re voiam să-l vind. Ei bine, nimeni -l cumpăra, pentru că era prea are. Sau, cine-l voia, îmi oferea 3000 lei cu condiția să plătesc eu trans-rtul, care putea să mă coste 1 000 de . Și ziceam: „Domne, pentru 2000 -l dau”. După Revoluție l-am dus la unu cu Tei și cei de la sectorul de obilă mi-au spus: „Puteți lua pe el 20 000 lei”. Eu mă gândisem la un -20 000, așa că, în momentul ăla, a avut o bătaie de inimă în plus.

— Nu vă pricepeți la mobila de

— Nu mă pricepeam! Sigur că nu a pricepeam!

— Îi cunoșteati dinainte?

— Nici vorbă!

— Deci, totul a plecat de la un dulap ca relație și capital.

— Ca relație, într-un fel. Nu vă pot multe detalii, pentru că lucrurile n'ănt de o conjunctură pe care dacă discut, nu cred că le-ar face plă-ce.

„S-a vorbit de un escroc de talie mondială”

— Haideți să nu lăsăm povestea asta mister.

— În mare, la vremea respectivă, ei

au venit la Sectorul 3 și au ținut foar-te tare să-l cunoască pe Mihai Voicu. M-am trezit cu șapte doamne și dom-nișoare, care m-au întrebat dacă sint eu. Și am spus: „Da, sint eu”.

— Dar de ce v-au căutat tocmai pe dumneavoastră?

— Asta întrebați-le pe ele!

— Eu cu dumneavoastră stau de vorbă.

— Eram președintele CPUN — Sec-tor 3 și proaspăt deputat. Eu o cunoș-team doar pe doamna de la mobilă, dar ea nu știa cine sint și cu ce mă ocupam.

— Ce întâmplare!

— A spus: „Hai să mergem la Sec-torul 3, să vedem dacă Mihai Voicu ăsta ne poate face dreptate”. Cînd m-a văzut a zis: „Nu sinteți dumneavoastră cel cu dulapul?” „Ba da”. „Păi, uitați: așa si așa...”

— Ce însemna să le faceți drep-tate?

— Urma ca spațiul respectiv să fie preluat de altcineva, care voia să-l schimbe profilul și se temeau să nu ră-mînă pe drumuri. Le-am spus: „Eu nu vă pot ajuta, pentru că nu pot să-i impun unui privatizat ce să facă în spațiul pe care-l ia”. Nu mi-am putut permite să discut cu acea persoană care depunea cererea, pentru că era împotriva legii și era antidemocratic. Dar datorită faptului că sumele pe care trebuia să le achite erau foarte mari, a renunțat singur și altă cerere n-a mai fost. Colectivul de aici a ve-nit iar și m-a întrebat: „Domnu' Voi-cu, vrei să vă privatizați cu noi?” „În ce condiții?” „Păi, în condițiile în care vrei dumneavoastră. Noi cu meseria și dumneavoastră cu organizarea”.

— Presupun că privatizarea dum-neavoastră n-a trecut neobservată.

— Chiar între colegii mei de la FSN au existat reacții pro și contra. S-au făcut speculații în 83 de articole, în toate felurile de ziare de la dreapta la stînga, se vorbea de un escroc de talie mondială care trebuie dat pe mîna justiției, pentru că a profitat de func-ții. Am avut controale din partea Procuraturii, de la Corpul de control al primului-ministru, din partea Gărzii financiare. N-au găsit nereguli în acte, nu au găsit nereguli vizavi de ceea ce

înseamnă luarea prin forță a acesui spațiu. Din punct de vedere moral, n-am putut fi acuzat. De ce? Pentru că în perioada în care mi-am făcut ac-tele, am pus un jurist. N-am vrut să le fac eu, ca nu cumva să pară... așa... că totul vine de pe o anumită poziție, că am înălțurat o concurență.

— Și chiar n-ați avut concurență?

— Nu. Dacă era ați fi aflat. N-a existat cerere nici la Sectorul 3 nici la Capitală. Nu mi se pare nici grav și nici imoral ceea ce am făcut, din con-tră, privatizarea este un lucru normal și firesc. În ultimă instanță, există o lege și această lege am respectat-o. Și dacă cineva întreabă ce-a făcut Mihai Voicu cu banii pe care i-a cîștigat, am să spun că, la această oră, firma mea dă burse studenților foarte buni, că an-gajații își continuă studiile avînd tot onorariul, de aici s-au făcut donații că-tre casele de copii orfani și copii bol-nați de SIDA, am încercat să orga-nizez un Club al artelor, s-au făcut do-nații pentru refacerea bisericii Cotro-ceni, sint ajutate azilele de bătrîni.

Indiferent cine — de la Iliescu pînă la ultimul român — și indiferent ce ar spune Contul „Libertatea” s-a născut în 24 decembrie 1939 în cadrul Sec-torului 3. Și vreau să mai fac o mărturi-sire, care este reală, iar faptul m-a în-durerat foarte mult. Cînd au venit be-neficiile de la firmă o parte din bani au mers la FSN, pentru că era parti-cul meu și am considerat că acolo tre-buie să meargă. Sigur, nu au fost de ordinul sutelor de milioane, dar au re-prezentat 70 la sută din munca mea. Așa au mers lucrurile pînă la alegeri-le din septembrie și nu mă fereșc s-o spun, c-o știe toată lumea.

„Astăzi, în Parlament nu se mai tropăie!”

— Vă declarați îndurerat — sper să-mi spuneți și de ce — dar arătați și nemulțumiri.

— Sigur că am nemulțumiri, pentru că acest Front a plecat de la o idee clar social-democrată, clar centru-stînga, clar de protecție socială. Dacă s-au creat animozități la vîrf, ele n-au fost atît între persoane, cît între concepții.

— Rămînd în cadrul FSN-ului, în-seamnă că îmbrățișați concepțiile lui Petre Roman?

— Nu știu dacă am putea spune Ro-man. Cred că la ora actuală nu mai poate exista partidul unui om. Asta trebuie scris la ziar, clar!

— Nemulțumirea și tristețea vă vor determina să renunțați la viața poli-tică?

— Nu mă pot retrage, pentru că am mari daorii morale față de această nație, care are nevoie să fie adaptată la ceea ce înseamnă finalul de secol. — Această nație mai are nevoie și de liniște. Or, unele sedințe ale Pa-lamentului...

— Lucrurile sint inerente. Dacă ați fi asistat la sedințele CPUN-ului, vă spun că ceea ce se întîmplă acum este

civilizat. În CPUN se tropăia!

— După părerea dumneavoastră, tre-buie să adămiem că progresul constă doar în eliminarea tropăiciei?

— E un pas înainte! Sigur, sint ne-cesari și alții, pentru că vin cei de după noi și ne vor întreba: „Ce ați făcut voi? Voi ați făcut o revoluție? Voi, sau alții?” „Nu stim cine, dar o să aflăm într-o zi. De fapt, n-a fost de-cît o revoltă. Revoluția o să înceapă ea, într-o zi...”

„Ceva, undeva, nu a funcționat”

— Cum vedeți viitorul FSN-ului?

— În ultimul timp am senzația că se manifestă dorința de refacere a ceea ce a fost FSN-ul tendință, nu a-tît de reunificare, ci de găsire a unei soluții politice. Sint tendințe de așipi-re din partea FDSN. Nu știu care va fi reacția FSN. O cale de mijloc ar fi

— Aveți explicații?

— Explicații am, dar nu vi le pot da. Vă ofer doar fap-tele. Înseamnă că ceva, unde-va, nu a funcționat.

benefică pentru nație. Nimeni nu s-a întrebat de ce a existat un procent atît de mare de stampile puse pe bu-letinele de vot și pe însemnul FSN și pe cel al FDSN. N-a fost neștiință și nu cei care au votat Convenția Demo-crată au făcut-o, ei n-au mai votat și a't partid. Dacă analizezi faptul, e foar-te grav: cei 20 la sută care au votat „dublu” au vrut să semneze că do-resc ceva între FSN și FDSN. FSN-ul trebuie să devină, cu adevărat, un partid. Acum a rămas doar o mișcare în care fiecare e liber să ia decizii.

— Există chiar o libertate a fiică-ruia?

— Culmea culmilor, dar așa este! Fiecare fesenist care, mă rog, are o a-numită responsabilitate, poate să ia, practic, orice decizie i se pare lui bună. De exemplu, nu cred că la ale-geri FSN-ul a fost lipsit de adeziune prin ceea ce a propus, dar nu a avut o marjă de joc în ceea ce privește practica politică printr-un sistem partinic. Eu am fost primul pe lista de deputați în județul Giurgiu. Campania a inclus aproape 100 de oameni și vreo 18 mașini — pe banii mei și, iată, n-a fost o reușită. Alte partide, care au făcut o campanie nici pe departe abilit de susținută financiar sau altfel, au cîștigat.

LIANA TATOS ■

at autentice

IĂTATE

DIEȘTI?

re, cei 40 000 n-a dat mai mult de le dolari, au intrat în casieria fir-cel puțin 1 600 000 de dolari. S-au t premieri, zice dl Atanasoae, în are totală de le 600 000 de dolari. Înseamnă că 1 260 dintre parti-ni au intrat în posesia premiilor nite; ceilalți 38 750 s-au ales doar praful de pe tobă.

um de pe la mijlocul verii, jocul închis, n-a mai avut nici intrări, ieșiri. În această situație, „arma-de participanți ocoliți de noroc a put să ceară banii înapoi. Bine, da' de unde? Din cei 1 600 000 dolari intrați în sistem: scăzînd niile plătite (adică 600 000) și co-isionul reținut de organizatori (5 ri pentru fiecare depunător, adică 40 000 = 200 000 în total), mai ră-800 000 disponibili. Fiecare dintre 38 750 de deponenți rămași pe din-ă ar putea primi, deci, cite 20 de ri. Și restul de 15? Asta e!...

J de s-au dus premiile?

umea zice că în buzunarele organi-rilor. În Ploiești, un oraș în care a jocurilor de aces fel a atins ju-ate din populație (!!), Autentic-ul ins în horă citeva mii de partici-i. Birourile de primire a depune-au funcționat în str. Putna, nr. 9 r str. Gh. Doja, vizavi de fostul l de copii, într-un spațiu pus la oziția firmei de familia Ungurea-

na. Nu întîmplător, zic unii, în curtea familiei Ungureanu a înmugurit, mai nou privatizarea; amenajarea spați-ilor comerciale ale nou-născutei Sprint-Comexim, S.R.L., se face și cu dolarii proveniți din grădina verde a Auten-tic-ului.

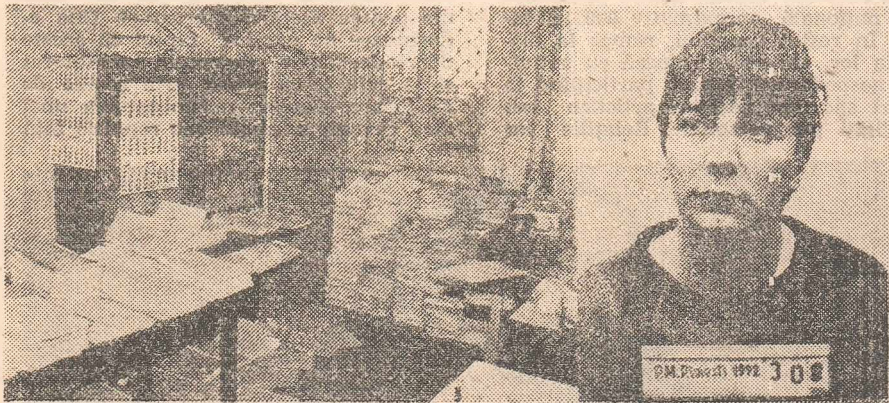
În rest, de toată aiureala, se fac vi-novate — după părerea dlui Atana-soae — doamnele Năstăsioiu și Henț și, de asemenea, alte angajate ale fir-mei, care au manipulat discreționar fondurile pe care le-au rulat, fabricînd premianți după bunul lor plac și uitînd, uneori, să consemneze scriptic operațiunile efectuate.

Dl Atanasoae ne-a mai spus că va face lumină în tenebrele jocului, ape-lînd la documentele din arhiva fir-mei, documente puse la pătrare în-tr-un loc sigur, știut numai de dom-nia sa. Tot e bine, dar n-am înțeles de ce arhiva nu se află la Poliție, din moment ce Autentic-ul este în cerce-tări.

Din lipsă de timp, n-am putut lua legătura cu dl maior Mircea Alexa, de la I.G.P., care se ocupă de cazul Au-tentic. Am încercat să descilcim firele afacerii pornind de la Ploiești, de unde am primit semnalele care ne-au pus pe fir.

Epilog la Poliția din Ploiești

La Ploiești, Autentic este pentru Po-liție un dosărel, o picătură, acolo, în-tr-un ocean de matrapazlicuri care gravitează în jurul jocurilor patronate de o celebritate locală, Sonia Ceaușu-Mîțan. Senzaționala Sonia (vedeți „Flacăra” nr. 49/1992, p. 6), se află în arest preventiv și este anchetată. Pe noua ei adresă se primesc, acum, mii de plingeri, din toată țara. Adevărați munți de hîrtii au umplut deja birou-rile poliștilor care se ocupă cu cer-cetarea jocurilor (vedeți fotografiile).

Nimeni nu știe cite reclamații sint, pentru că ele se calculează.

Dl maior Ilie Ion, comandantul Po-liției municipiului, apreciază că se primesc, zilnic, prin poștă, 5 000 de plingeri, cărora li se adaugă alte 5 000, primite direct de la reclamații. A fost înființat un serviciu special, care se ocupă cu trierea, sortarea și fișarea plingerilor! Dar ritmul în care cresc munții de dosare amenință să sufoc

activitatea Poliției.

După Sonia, vor urma Rolex și Carusel. Lista continuă cu alte 75 de firme pe adresa cărora au sosit recla-mații; între ele și Autentic.

Grupaj realizat de
MARCEL APOSTOLESU ■
Fotografii de CRISTIAN GACHE ■

Cind animalul folosește numele de om

BASIC INSTINCT

În zeghe, „posibilitățile” sînt mai mici, dar...

MINORII

Criminalitatea infantilă este un fenomen din ce în ce mai răspîndit în România de azi. După cum veți vedea, pentru o faptă bestială, un minor primește o pedeapsă insignifiantă. Adică maximum cinci ani. Răstimpul petrecut la o școală de reeducare, nici gînd să-l stimuleze spre a medita la propria-i greșală. Regimul draconic de aici îl îndeamnă mai degrabă la săvîrșirea unor noi fapte infracționale. Pentru că tot ceea ce înseamnă rău pe această lume — mizerie, sărăcie, violență, anomalii sexuale — întîlnește în acest lăcaș.

Așternuturi slinoase, miros de lături

În principal, reeducarea minorilor se rezumă la școlarizare (continuarea sau chiar începerea studiilor) și calificare într-o meserie (tîmplărie, sudură, zidărie etc.). În plus, minorii se mai pot „distra” la cursurile de religie, cenaculi literare, concursuri sportive. Grație dlui comandant lt. col. Gîrleanu, ei au dreptul de a fuma, de a se întîlni periodic cu fetele la vorbitor și de a-și trimite reciproc bilete, numite de ei „exive”.

Dotarea tehnică a școlii e la înălțime. Nu același lucru, însă, se poate spune și despre condițiile de trai. Așternuturi slinoase, saltele sparte, din care se scurge umplutura, coridoare umede și întunecoase, pardoseli năclăite sînt doar cîteva „amănunte” care ne sar în ochi. În sala de mese nu miroase a mîncare, ci mai degrabă a lături. Pe mese sînt așezate castroane din tablă. Meniul de astăzi: zeamă de supă și supă zemoasă.

Artiștii foamei din izolator

Vrem să vedem izolatorul. După un „dă” cu jumătate de gură, ni se descurie zăvoarele groase, înfricoșător de groase, ale unei uși metalice la fel de groase. Nu, nu e ușa izolatorului. Pînă acolo mai este. Intrăm pe un culoar și altă ușa ni se descurie. Da, acesta e. Înăuntru stau doi minori, tucurii, cu haine slinoase ca și pereții și dușumeaua cuștii. Aici nu există nici un „mobiliier”, nici măcar „tambalul”

pentru somn. Nu, pentru că la ora stingerii li se aduce de pe coridor o saltea. Cei doi ne privesc zîmbind oligofren, cu o curiozitate infantilă, aproape animalică. Miroase a urină și mușegai, e frig, e întuneric, gaura din zid e acoperită cu o sită metalică prin care iarna intră frigul și vara arșița.

Ființele acelea două au grai, ne spun că au jucat barbut, de-ia sînt pedepsiți. Pe peretele din fund, o astfel de făptură a scrijelit cu unghia, vișind și salivînd, un pui gata fript, a-

șezat cu pulpele-n sus, iar dedesubt, o piine. „Artiștii foamei” își primesc zeama prin vizetă și dacă se bat, dacă se omoară, dacă tipă după ajutor, nu-i aude nimeni.

Ușile înfricoșător de groase s-au închis la loc în urma noastră.

Au violat bestial și au ucis Vor fi... reeducați !

Pedeapsa maximă la un minor este de cinci ani. Pentru omor. Dacă a comis fapta la 18 ani fără o zi, aceasta e pedeapsa ! Dacă a săvîrșit-o la 13 și o zi, „ia” 17 ani detenție. Unii dintre ei chiar se mîndresc cu ceea ce au făcut.

D. D. a violat o fetiță de șase ani. În urma nelegiurii, fetița a leșinat. D. D. a crezut că a omorît-o, s-a speriat și a aruncat-o într-o gîrlă. Au găsit-o niște săteni. Era cu minile înfipite în milul de pe mal. Semn că s-a zbatut să iasă de acolo. Pentru toate acestea, minorul a primit o pedeapsă de cinci ani.

S. C. își iubește mama. Odată, cineva, dintr-un motiv oarecare, a agresat-o. Răz bunător din fire, s-a dus la casa agresorului, să-i vină de hac. Acolo n-a găsit-o decît pe fiica acestuia, de 22 de ani. A bătut-o, cu pumnii, cu un par, i-a spart doi dinți, a umplut-o de sînge, a violat-o... cu tot tacîmul. A dat să plece. Dar la poartă s-a întîlnit cu fratele ei mai mare. L-a lovit cu parul în moalele capului și, așa cum ar scrie un cotidian la modă, enervat că mai mișcă, i-a luat gîtul cu cuțitul. E acuzat de viol, perversiuni sexuale, ultraj, tentativă de omor și omor. Mai sînt doar cîteva luni pînă se împlinesc cinci ani. Adică pînă se eliberează.

Numărul minorilor deținuți la Școala de reeducare din Găiești este de 1 200, iar capacitatea de... 600 de locuri. Doi pe un loc, deci, așa, ca la examen. Statisticile infracțiunilor de aici sînt nițel cam îngrijorătoare. La băieți: 5 la sută — omor; 8,8 la sută — viol; 12 la sută — tîlhărie; 52,5 la sută — furt; ș.a.m.d. La fete: 13 la sută — omor; 1,5 la sută — complicitate la viol (!); 20,4 la sută — tîlhărie; 66,5 la sută — furt; 3 la sută — prostituție.

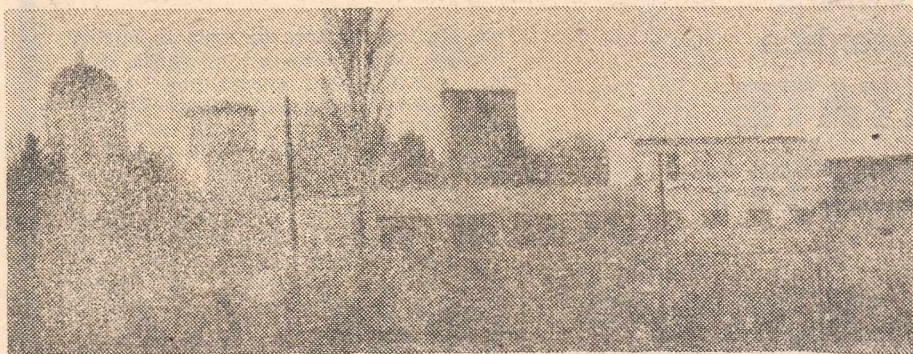
CATALIN APOSTOL ■

FEMEILE

La Penitenciarul de femei din Tîrgșorul-Nou mai sînt paturi libere. Aici sînt 600 de deținute. Dintre acestea, 200 sînt condamnate pentru omor, iar 102 sînt recidiviste. Aici, ele au ocupații mai variate și mai „domestice”; unele — cele cumînți — lucrează într-o fabrică de tricotate și confecții, aflată în incinta penitenciarului, altele — cele indisciplinate — merg la muncile agricole. Pentru aceste munci, primesc 10 la sută din venitul mediu pe economia națională, aproximativ 800 lei lunar. În restul timpului, rămas la discreția lor, ele se delectează cu activități gospodărești, citind, participînd la jocuri sportive, șezători artistice sau activități pur personale. Relațiile lor

cu personalul închisorii se bazează pe înțelegere reciprocă. Aceasta și datorită dlui comandant lt. col. Boștină, care este de părere că „femeile” vin aici deja condamnate, nu are rost să le mai condamnăm și noi încă o dată, purtîndu-ne urît cu ele.”

Fenomenul de lesbianism nu prea se întîlnește în acest loc. Iar atunci cînd el apare, cuplurile sînt izolate de restul colectivului, fiind transferate într-un „separeu”, o celulă păstrată anume pentru asemenea creaturi. Dna educatoare ne explică faptul că aceste deprinderi apar îndeosebi în minorat și la cele ce-au trecut prin școlile de reeducare. Cauze: necunoașterea unei vieți sexuale normale, sau repulsia față

Penitenciarul de femei de la Tîrgșorul Nou-ansamblu

de sexul opus provocată de o împrejurare nefericită (viol), la care se adaugă, firește, și izolarea îndelungată. Penitenciarul nu dispune de metode pentru stoparea acestui fenomen. Tot ce se poate face este izolarea lor, pentru a nu răspîndi obiceiul. Ori de cîte ori se ivește prilejul, ele sînt ironizate de restul deținuteilor. Cînd au loc brigăzi artistice, sînt luate peste picior de pe „scenă”, dedicîndu-li-se versuri „satirice”. În limbajul lor exotic, aceste făpturi se numesc „degetoalice”.

Viața „în familie”

În celula „conjugală” se află șase paturi, despărțite între ele cu gratii. Pesemne, pentru a nu se isca păruiele din... gelozie. Aici sînt cazate trei perechi, adică singurele „degetoalice” din penitenciar. De gratii atîrnă perdeluțe cochete, cu dantele roz, iar pe pereți sînt lipite poze cu artiști (pentru ele) și artiște (pentru... „ei”), decupate din revista Cinema. Nu există nici o fereastră prin care să intre lumina. Un bec palid luminează tot acest decor de o intimitate sumbră, grotescă chiar. Fetele sînt, de obicei, într-o ținută sumară și se simt jenate de prezența vreunui intrus. Dezinvoltă, una din ele

Dragoste și abjecție la Găiești

Ultimul „erou” din prezentarea noastră de mai sus ne povestește despre „spurcați”. Adică despre homosexuali. Sînt vreo zece în total. „Fetițele” au o conformație mai firavă, un comportament mai debil. Se numesc „carantine”. Sînt ușor de păcălit, de cumpărat cu cîteva ciocolate sau țigări de la pachet. De obicei, ei sînt orfani. S. C. respinge cu toată convingerea asemenea „împerecheri”; îi provoacă scribă. De altfel, întreg colectivul îi respinge. La cantină, au mesele lor izolate, undeva, în fundul sălii. La cabinetul medical au ajuns deseori cazuri de rupturi de anus. Asta, mai ales la cei proveniți din tranzit, pînă să-i condamne. Zăbovesc pe-acolo și adulții profită de ei. Bubele fac uneori secreții oribile.

La fete, relațiile sînt ceva mai „tandre”. Este știut că din cele 138 de minore, 12 practică acest obicei. Unele sînt condamnate pentru prostituție. Sînt sincere, recunosc ceea ce fac, chiar cer... sfaturi cum să facă mai bine! Geloase din cale afară, sînt în stare să sară la bătaie cu gardienii pentru partenerile lor.

Din observațiile personalului medical, comportamentul minorilor se diferențiază după sex. Atitudinea băieților este de înțelegere, aceștia căutînd pe cît posibil să se îndrepte, deși, de multe ori, această atitudine este doar mimetism. Fetele sînt „insuportabile”, cu un comportament coleric, datorat și lipsei unei vieți sexuale normale. Sînt toate șansele ca o mare

parte din acești minori să devină mai tîrziu recidiviști, perpetuînd astfel homosexualitatea și dincolo de porțile penitenciarelor.

O deținută a pictat acest tablou pentru cabinetul de psiho-sociologie

ÎN PUȘCĂRIE

BĂRBAȚII

La Penitenciarul Mărgineni din județul Dâmbovița, „cererea” e mult mai mare decât „oferta”. Pe cele 1080 de locuri existente se înghesuie aproximativ 1800 de deținuți. Dintre aceștia, 568 sînt închiși pentru omor, 345 pentru lovituri cauzatoare de moarte, viol — 143, furt — 674. Recidiviștii sînt cam în număr de 200. Au trecut pe-aici și trei frați de-ai noștri de peste Prut, doi dintre ei făcînd parte din grupul de turiști-revoluționari ce-au străbătut pe jos faimosul Drum al Crucii și care au profitat de-această sublimă ocazie pentru a săvîrși o tilhărie, undeva, prin Ploiești.

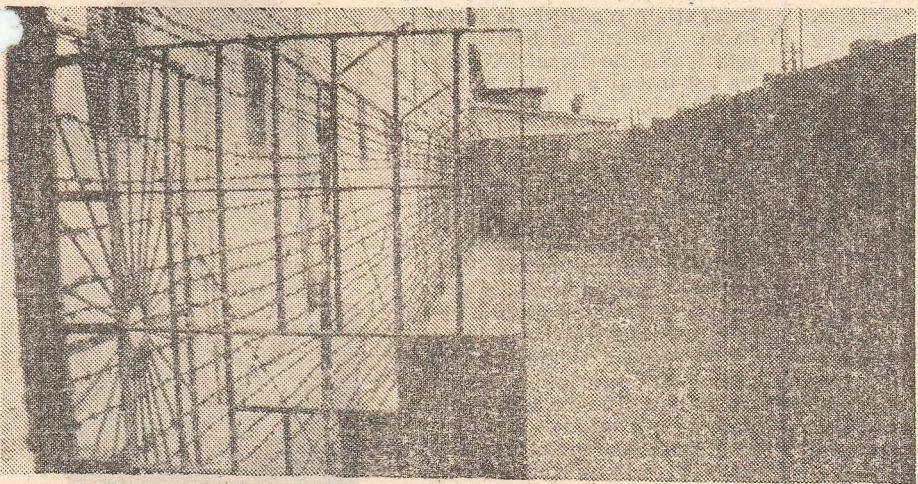
30 de paturi într-o cameră

Atmosfera de-aici e apăsătoare, veșnic tensionată, deținuții sînt ursuzi, tăcuți. Privesc la noi cu indiferență, ba chiar cu răutate, pesemne pentru că venim din lumea de afară, cea interzisă lor.

Camerele — obișnuite, înșirate pe culoarul celui mai vechi pavilion — au fiecare cam 30 de paturi, suprapuse

A fost dormitor, a fost club, acum este o biserică improvizată. La Mărgineni...

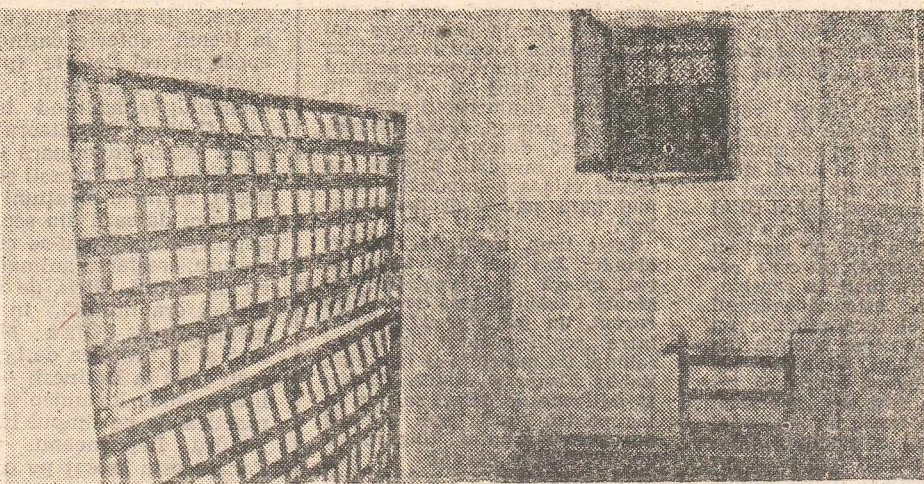
Pentru deținuții care sînt „pe cameră”, acest țarc îngust reprezintă, timp de 1/2 oră, plimbarea!

cite trei. Așternuturile sînt oarecum curate, paturile împachetate la muchie, așezate sub perne. Deținuții „cazați” aici sînt la muncă. Au în cameră un televizor, un casetofon, cîteva cărți, o tablă de șah cu piesele pregătite pentru o nouă partidă și două-trei poze cu fete dezbrăcate. Pe peretele dinspre răsărit atîrnă o icoană a Maicii Domnului, pictată în ulei de o mînă de amator. În camera cu alimente zac pe rafturi cîteva conserve, trei felii de pîine uscată și mai multe pachete de Carpați, toate trimise de-acasă. Într-una din camere, găsim cîinci deținuți scutiți de muncă. La intrarea noastră — sîntem însoțiți de dl. mr. Liță — sar ca arși, șeful camerei strigă „Atențiune!” și iau toți poziția de drepti, aranjîndu-și ținuta. Stăteau de vorbă despre una, despre alta; la fabrică nu e de lucru, nu sînt materiale. Se întîmplă des asta și e rău de tot să stai așa, în cameră, degeaba. Te copleșesc toate gîndurile alea negre. Sînt deschiși în fața dlui maior, iar dl. maior pare a-i înțelege.

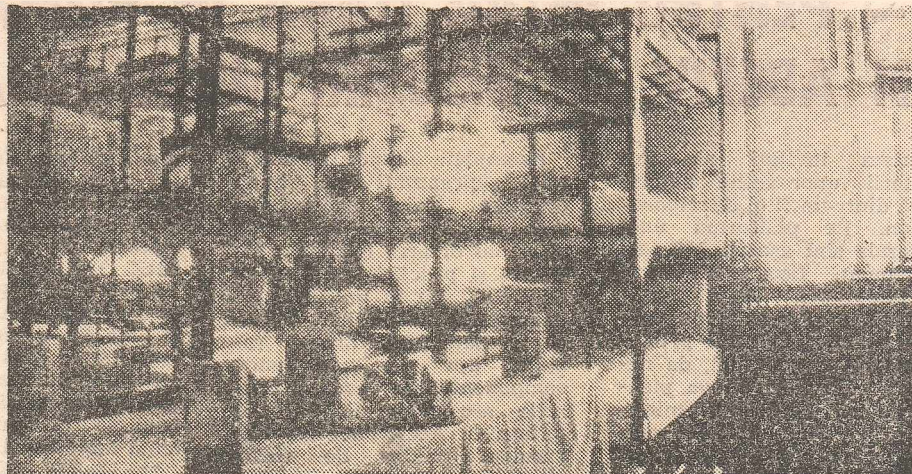
Intrăm apoi într-un izolatoare. Aici, timpul maxim de arest este de zece zile. Celula are vreo șase metri pătrați, iar ca „mobiliier” doar un pat metalic, suspendat de perete, pe care deținutul nu are voie să-l lase jos decât la ora stingerii. În rest, el n-are decât să se plimbe de colo-colo, ori să se așeze pe cimentul slinos. Iese doar la anumite ore, pentru necesități. Mîncarea i se dă printr-o vizetă, în castroane de tablă. Dl. maior ne spune că, în ultima vreme, izolatoarele nu au prea fost folosite. Deținuții sînt disciplinați.

Aici domnește „legea tăcerii”

Lesne de înțeles, cei slabi de înțeles nu prea se pot adapta într-o asemenea comunitate. Pentru a prinde curaj, unii dintre ei folosesc diferite metode, cum ar fi o așa-zisă formă de drogare cu medicamente. De aceea, pentru ei, o boală, fie ea cît de grea, e binevenită, provocîndu-și-o de multe ori intenționat, pentru a ajunge la cabinetul medical și a intra în posesia vitalelor pilule. Zece antinevralgice, luate o dată, te fac pentru cîteva ore să uiți de toate cele, să te simți ușor ca un înger, dar totodată și mult mai puternic. Aici există, chiar, un adevărat trafic de medicamente — firește, clandestin. Se joacă barbut pe ele, se dau țigări la

Miroase a stătut și a urină. Acum izolatoare este gol, dar poate fi umplut oricînd cu oricîți...

Așa arată dormitorul cînd este gol; vi-l închipuiți cu o densitate de 2,09 pe pat? Sînt 33 de paturi într-o cameră de 6X7 m.

schimb, mîncare. Cel cu un fizic mai robust și cu o experiență îndelungată în această lume — „satrapii”, cum li se spune — coordonează acest trafic, prin șantaj și teroare. Aici nu prea există turnători, „sifoane”, în limbajul lor. Dacă cel turnat ajunge la izolatoare și primește raport de rea purtare, ceilalți din anturajul lui îl vor răzbuna cu vîrf și îndesat. De aceea, legea tăcerii funcționează și aici ca în orice organizație mafiotă de-afară.

Conflicte, barbut, umilințe barbare

Deținutul I.O., condamnat pentru tilhărie, a avut în urmă cu cîteva zile un conflict cu un coleg de cameră. A fost mutat, dar el a vrut să fie dus înapoi, ca să-și ducă la capăt răfuiala. Vineri, 20 nov. a.c., dl. comandant a încercat să-l convingă că nu e bine să stea tot acolo. El părea a fi înțeles. A doua zi, însă, în semn de protest, a înghițit cîteva cozi de linguri metalice. A fost dus de urgență la cabinet și salvat în ultimul moment. În ziua în care ne aflam acolo, nu se putea vorbi cu el, fiind sub influența unor puternice sedative.

R.T. este aici tot pentru tilhărie. A mai trecut prin pîrnaie, pentru o tentativă de omor. Deși e de-al casei, ne mărturisește că se plictisește îngrozitor. Vrea să muncească, dar n-are ce. Locurile de muncă de la fabrica de mobilă sînt în număr limitat. Acum cîteva zile s-a încăierat cu doi colegi. Totul a pornit de la barbut. Nu-mi spune care era miza. Mîndru de el, îmi povestește că unuia i-a spart maxilarul, iar celuilalt i-a tăiat brațul cu o lamă. În rest, de la o vreme, s-a „coclit” de tot. Fără femei? Se mai masturbează și el un pic...

Printre toate aceste specimene, în mod surprinzător, se află și un onorabil intelectual (Drăghici Mircea), profesor de matematică, fost director la Liceul Energetic din Ploiești. E arestat pentru fals, uz de fals și luare de mită. Mai exact, a modificat niște note ale unor elevi, luînd, spune rechizitoriul, și o sumă de bani pentru asta. Dom-

nia-sa, însă, susține că a făcut asta pentru a da de adevărații impostori. La început, a fost supus la umilințe barbare din partea „satrapilor”, l-au pus să le miroasă picioarele, n-a avut încotro, i-au rupt cărțile, n-a avut ce să facă. Pînă la urmă, însă, s-a adaptat. A reușit performanța de a scrie o lucrare numită „Manual de calcul integral pentru nivel mediu” și pe care ar dori să o publice cînd se eliberează. Despre homosexuali nu știe decît din auzite. În camera sa nu se petrec „asemenia orgii”.

Violuri și „fetițe”

G.G.T. are 25 de ani și este închis pentru omor. A fost condamnat în '89 la 17 ani închisoare. În rechizitoriul său stă scris: „Enervat că fiul soției sale (A.R. — 4 ani) și-a murdărit pantalonii, scăpîndu-se pe el, l-a bătut cu palmele și pumnii. Rezultatul — stare convulsivă cu tulburări respiratorii”. Copilul a murit la spital. Tînărul din fața mea poartă ochelari. Pare un tip inteligent, spiritual, cu lecturi bogate. Acum citește „Arta Conversației”, de Ileana Vulpescu. Are, mai degrabă, o gîndire analitică, asemeni unui şahist. Asta îl ajută să supraviețuiască repetatelor depresii psihice provocate nu atît de faptul că se află aici, cît pentru enorma vină ce-l apasă. Mai are de stat aici 15 ani... La început, a fost închis la Jilava. Era vară, era cald, deținuții stăteau în camere în chiloti. Prilej de contemplare a „rotunjimilor”. Era seară, se culcase în patul său de deasupra. Cei de jos l-au „admirat” o vreme, și n-au rezistat ispitei. Erau patru. S-au năpusit asupra lui, încercînd să „i-o pună”. Viol curat. S-a zbătut din răsputeri, a răsturnat paturile, reușind în cele din urmă să scape. Neștiutor, a doua zi a raportat comandantului cele întîmplate. Un gest nechipzuit. Vestea s-a dus imediat în rîndul deținuților. În fabrică a luat-o urît „pe coajă” de la cei patru. Ori retractează, ori va da în primire! N-avea încotro, a retractat. A lăsat bătaie și de la Mărgineanu, comandantul închisorii. Apoi, acesta l-a lăsat să stea în continuare în cameră cu cei patru; ca să se învețe cu lumea aceea...

Metodele clasice de acostare a „fetițelor” sînt două: cu japca, așa cum s-a întîmplat în tentativa relatată mai sus, sau prin șantaj. Cei cu o fire mai slabă, complexați ori de aspectul fizic, ori de sărăcie, sînt tratați la început cu mare atenție de cei care au pus ochii pe ei. Le dau țigări, mîncare, iar la sfîrșit vine nota de plată. Adică „dezvirginarea”. Apoi totul e în regulă. Victima nu mai poate face nimic, a căzut în capcană. De rușine, știindu-se cu musca pe căciulă, tace și face. Sau mai degrabă tace și stă. Acum „fetița” trebuie să-i acorde atenție „lui” în treburile „casnice”. Să-i spele, să-i dea de mîncare, că doar el e femeia! Această metodă, după spusele deținuților, este folosită cam în 90 la sută din cazuri. Colectivitatea respinge aceste „cupluri”, astfel încît ele stau mai mult izolate, în cameră, la masă, sau în fabrică.

Pagini realizate de CĂTĂLIN APOSTOL

CLEIUL NEBUN!

— PENTRU ÎNTÎIA OARĂ ÎN ROMÂNIA UN ADEZIV CU ÎNSUȘIRI MIRACULOASE —

Sintem invitați să fim martorii unor scene sinulose parcă dintr-un film de science-fiction. Pe platforma unei macarale sint așezați 119 saci cu ciment, fiecare cîntărind 50 kilograme. Apoi lanțul platformei se prinde de brațul macaralei, dar nu printr-un sistem special, ci, de necrezut, cu numai cîteva picături de clei Cyanolit. Și minunea se produce. Colajul are loc instantaneu și elevatorul ridică întreaga încărcătură (aproape 6 tone) la o înălțime de 10-15 metri.

Un autoturism de teren a depășit marginea șoselei, aterizînd într-o băltoacă. Este nevoie să fie salvat prin trac-tare. Dar prinderea cablului se face din nou nu printr-un dispozitiv oarecare, ci cu cîteva picături de cyanolit.

O duduță minijupată și-a rupt pe stradă tocul pantofului. Nici o problemă. Tînăra scoate din poșetă un tub de cyanolit, stoarce o picătură pe locul fantei și tocul înfepe-nește la loc.

Într-un balon umflat cineva înfige un ac uns cu cyanolit. Balonul rămîne gonflat deoarece lipirea s-a făcut instantaneu, obturînd orificiul.

Exemplele abundă. Cyanolitul, supranumit pe bună dreptate „cleiul nebun” își demonstrează utilitatea în cele mai diverse momente ale vieții și practicii sociale: la domiciliu sau în marile compartimente industriale, fiindcă pretutindeni întregul rezultă din asocierea unor componente, iar această operație are nevoie de un liant puternic. Acest adeziv miraculos, produs de firma elvețiană „Panacol-ELOSOLAY” din Zürich și-a făcut intrarea în România prin mijlocirea cunoscutului institut de cercetări electrotehnice ICPE. Iată ce ne-a declarat directorul lui general, domnul dr. inginer Nicolae Vasile:

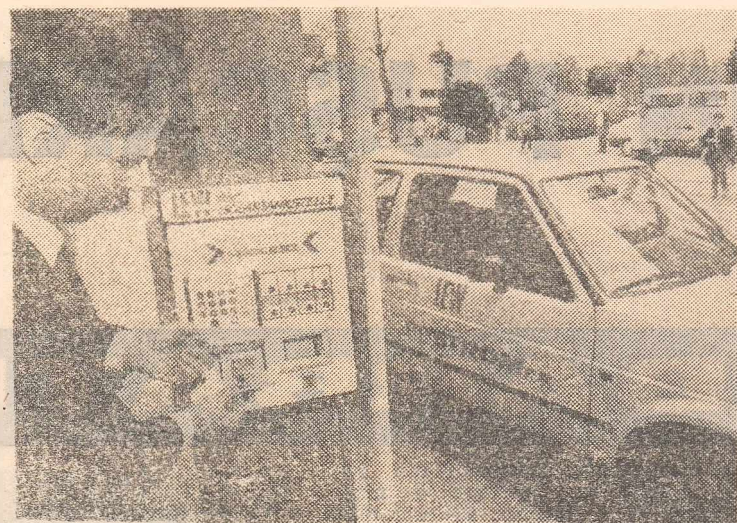
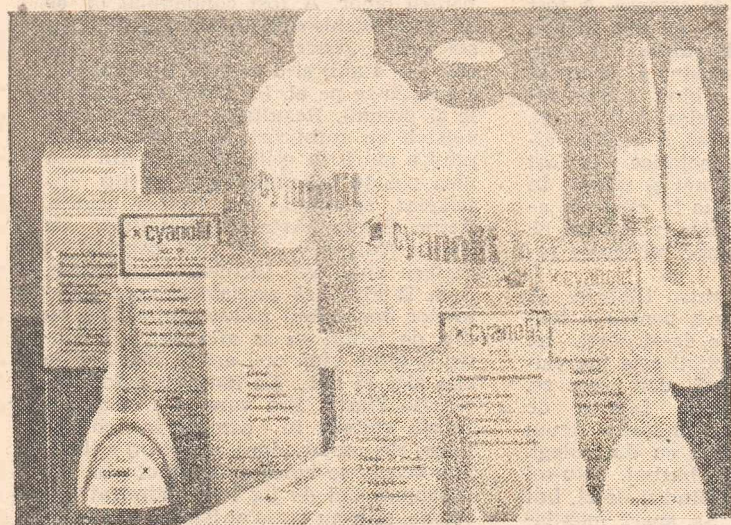
— În programul institutului nostru, de largă a activității de concepție, producție și a celei comerciale, se situează și prezentarea și desfășurarea adiezivilor realizați de prestigioasă firmă elvețiană. Publicul din România are astfel ocazia de a cunoaște și utiliza unul din cei mai faimoși adiezivi produși vreodată, de aceea cei ce l-au utilizat l-au numit cleiul nebun. Noutatea absolută o constituie faptul că operația de lipire nu necesită

pregătiri speciale, sint utiliza-te doar cîteva picături de adeziv, iar aderența nu se produce în ore sau zile de așteptare, deoarece LIPIREA ARE LOC PRACTIC INSTANTANEU! Și la temperatura camerei. Adezivul aderă la metal, ceramică, sticlă, lemn, mase plastice, după necesități el este izolan sau bun conducător de căldură și electricitate și conferă o rezistență incredibilă.

Un singur exemplu. Știm cu toții cîte necazuri aduc proprietăților de autoturisme OLTCIT desprinderea oglinzii de pe parbriz. Ei bine, cu numai două picături de cyanolit, oglinda rămîne fixată definitiv și nu poate fi detasată decît prin spargerea parbrizului (Firma a produs totuși și un solvent pentru deseleiere). Lipirea are loc în orice fel de combinații: lemn pe lemn, lemn pe ceramică, fier pe sticlă, cauciuc pe metal, metal pe mase plastice, plăci pe plăci, carton pe plăci și în toate variantele posibile. Mai adăugăm aditivul nu este influențat de temperatură, șocuri termice, umiditate.

Milioane de cetățeni au nevoie de acest „clei nebun” fie în viața domestică, fie în activitatea productivă. De la re-facerea unui obiect de portelan spart, pînă la colajul armăturilor pe bobine sau la lipirea unor componente ale motoarelor electrice. Pînă la deschiderea unui magazin specializat, amatorii pot obține informații și, evident, variantele de adiezivi sub denumirile: Cyanolit, Penloc, Ultralit Pelecolit și Cerastil — adresîndu-se institutului nostru: ICPE S.A. București bd. Tudor Vladimirescu 45—47, sect. 5. Amănunte la telefon 6.31.56.21 (ing. Septimiu Cergit).

LIVIU TIMBUS ■

STAȚIE DE ALIMENTARE CU... SOARE

Această stație heliotermică, complet computerizată, a fost instalată la Nemmingen, în Germania. Pe acoperișul ei se află plasate celule fotovoltaice capabile de a converti lumina solară în energie electrică. Aceasta din urmă, stocată într-un rezervor, este transferată la cerere în bato-riile autoturismelor cu propulsie electrică.

Anthony Delon este înfricoșat de femei

În Franța a fost realizată o anchetă printre bărbați. Investigația a plecat de la întrebarea „De ce bărbaților le este teamă de femei?”. Printre cei testați a fost și Anthony Delon. Iată care a fost răspunsul seducătorului internațional: „Mi-e teamă ca femeia să nu mă abandoneze în favoarea meseriei ei. Această dramă am trăit-o timp de doi ani cu Valérie Kaprisky. Amîndoi sîntem actori. Viața noastră profesională a avut un rol devastator asupra vieții personale. Valérie a încercat să salveze relația noastră, abandonîndu-și într-o perioadă cariera. Din păcate, cuplul nostru n-a ținut. Un lucru este sigur. Viitoarea mea soție va fi în primul rînd o mamă bună pentru copii, și, categoric, va renunța la meserie”.

Frumosul Anthony, cel temător de femei active, după ce a străbătut lumea în lung și-n lat în căutarea iubirii celei mari, a găsit-o de vreo cîteva luni în persoana unei „colege de birou”. Charlotte Deft, 22 de ani, colaboratoare

a emisiunii „Durand la nuit”. Ce final va avea idila este greu de spus. Oricum, un lucru este sigur: Pămîntul mai are multe zone necercetate. (E. G.)

BOBBY FISHER — ACEST FANTASTIC COPIL AL SECOLULUI

Multi dintre specialiștii jocului minții se întreabă, acum, cu justificat temei, dacă decizia Federației Internaționale de Șah (FIDE) nu a fost cumva pripită cînd, în 1975, l-a depozdat, pur și simplu, de titlul mondial pe Robert (Bobby) Fisher în favoarea lui Anatoli Karpov. Se știe acum că Bobby Fischer a pus cîteva probleme federației de specialitate, iar federația, condusă din umbră de către sovietici, nu le-a dat curs. În fond, ce solicita Bobby Fisher? În primul rînd, o plată adecvată jucătorilor profesioniști ajunși în eșaloanele superioare ale unei competiții zonale, continentale sau mondiale. Apoi, mai bune și adecvate spații de joc; spații silentioase. Neadmiterea publicului decît după paravane de sticlă și la o anumită distanță, strict necesară pentru a păstra condiții civilizate în jocul pe cele 64 de pătrățele. Marele șahist american a solicitat excluderea remizelor; adică, neluarea lor în calcul. Asta pentru că în special jucătorii sovietici au speculat adesea remizele și au influențat soarta jocului, prin manevre de grup.

Iată, așadar, după 20 de ani de absență, Bobby Fisher revine într-o manieră absolut incredibilă. Ca în anul 1972, își

surlasează din nou adversarul: 10-5 în meciul cu Boris Spasski. Din cele 5 milioane de dolari puse în joc de miliardarul sirb J. Vasilievici, 3,3 milioane i-au revenit lui Bobby, iar 1,6 milioane adversarului său. Prin jocul de la Belgrad, jucătorul american a încălcat „embargoul” pus pe capul sirbilor de către O.N.U. și a riscat mult, chiar puscăria, dar lucrurile s-au mai temperat, după victoria la scor a „copilului teribil”.

Bobby Fisher însuși recunoaște că are nevoie de niscăiva timp și de antrenamente, pentru a-și intra în mină și în formă: „Voi disputa meciuri oficiale, pentru a-mi apăra titlul de campion al lumii. Mi-am realizat visul de a juca un meci cu durată nelimitată, în care remizele nu sînt luate în considerare. Acesta este adevăratul șah, jucătorul care conduce nu poate să speculeze situația cu remizele”. Garri Kasparov însuși se înclină și spune că într-adevăr a fost un „spectacol inedit și pitoresc”, iar mai apoi adaugă, totuși, cu malicie: „Consider că adversarii mai bine cotați decît Spasski îl pot stimula mai mult pe Fisher în etalarea muștrilor și a combinațiilor care i-au adus celebritatea”.

Iată că și Anatoli Karpov (care a fost „încoronat” de FIDE, datorită faptului că Bobby Fisher nu s-a prezentat la meci, solicitînd schimbări în regulamentul și o mai bună remunerație a jucătorilor profesioniști de șah), își înmoaie tonurile și schimbă diapazonul invectivelor: „Sînt gata să-l înfrîng pe Bobby Fisher într-un meci care ar putea avea loc în primăvara lui 1993. Marele maestru american a dovedit un mare curaj reluînd activitatea după 20 de ani, în compania strălucitului său adversar și prieten, Boris Spasski. Dacă, însă, dorește să redevină campion mondial, Fisher va trebui să joace împotriva celor mai buni șahiști ai momentului”.

Între timp, omul de afaceri olandez Jap von Usteromm intenționează să organizeze, la Monte Carlo, în luna decembrie curent, un meci de 12 partide între „copiii celebri” din lumea șahului (la masculin și feminin), Bobby Fisher și Judith Polgar. 12 milioane de dolari se pun în joc pentru foștii copii minune din lumea șahului. Unguroaica Judith Polgar găsește cu cale să declare că „Este o idee inedită și interesantă”. Firește, este o confruntare amicală.

DORIN SĂLĂJAN ■

Orașul Panciu este așezat pe beciuri din pămînt

Zona Vrancei este un ținut cu o bogată tradiție istorică. Cercetările arheologice au scos la iveală obiecte datînd din epoca pietrei șlefuite (punctul „Cetățuie” Clipsești); epoca bronzului (apartînînd tracilor — „Cultura Monteoru”, pe toată terasa superioară a râului Putna, la Clipsești și Vîtănești). Primele mențiuni documentare datează din sec. XV, populația ocupîndu-se cu viticultura, creșterea animalelor și cu morăritul. Gîrla de sus a Putnei era numită, în evul mediu, drept „Gîrla Morariilor” și se întindea de la Clipsești pînă la Bătinești — localitate unde legumicultura se practica de pe timpul lui Alexandru Lăpușneanu. Orașul Panciu este așezat pe o ramificație de beciuri, numite și „gîrlăciuri”, de 2/2 metri. O mostră de beci o găsim pe Valea Cerbului, unde astăzi se

prepară „minunata” șampanie de Panciu. Lungimea acestuia, cu ramificații, se întinde pînă la circa 1 000 de metri. Din cercetările efectuate se presupune că ar fi datînd din timpul lui Ștefan cel Mare, dar, nu-i exclus să fie chiar din perioada dacică, idee avansată deoarece în apropiere sînt vestigii dacice. Argumente ulterioare vin să confirme că la începutul sec. XV, doi paharnici de-ai lui Alexandru cel Bun, aveau proprietăți în zonă, și fiul lui Miron Costin a fost proprietarul beciului în cauză.

Singura explicație a arheologilor, privind ramificația de beciuri de la Panciu, este că fiind o zonă de șes-deal, și așezată în calea popoarelor migratoare, oamenii au recurs la astfel de încăperi pentru a-și salva viața și produsele.

ION RUSU ■

MADONNA interviuata de catre Anne Sinclair, la Paris

• „La inceput m-au considerat imbecila”

• „In America, sexul e un etalon”

In trecere prin Paris pentru un triplu demo (o carte, un disc si doua filme, totul invelit de o maniera mai degraba „hot”), Madonna s-a aflat, in octombrie, fata in fata cu Anne Sinclair, intr-o emisiune — 7/7 — televizata. Sa „filmam” putin decorul: un studio sobru, o masa, doua scaune, doamna Sinclair intr-un frumos talor. In fata ei, invitata, Blonda. Suride. Si etaleaza ceea ce, la prima vedere, pare o carie. Dar cine e avizat stie ca Madonna, originala, exotica, a ales aceasta cale de a-si „inpodobi” gura cu o „bijuterie”: un dinte de aur. Prim plan Anne Sinclair, prim plan starul. De cealalta parte, milioane de telespectatori; pentru ca aceasta emisiune, se pare, a batut recordurile de audiere. Conversatia debuteaza cu banalitati de rigoare, comentarii despre book, despre promo, despre ziariştii turbaţi din faţa hotelului. Dar, in afara de asta, ce mai spune Ciccone?

Despre SEX (cartea cu acest titlu)

„Ma consider ca fiind artista. Aceasta carte nu este o provocare, e modul in care consider ca ma exprim. Erotismul e foarte important pentru mine. Mai ales in America, unde e un etalon. Pentru mine, el reprezinta arta. Si cred ca astfel ma apropiu de parerea multor oameni. Cind voi fi batrina, nu voi mai constitui un pericol pentru nimeni, prin forta imprejurarii, si atunci voi fi, in fine, inteleasa”.

Despre PUTERE

„Aceasta procura o senzatie de forta. Dar nu este singurul lucru important. Se creeaza responsabilitati. E excitant sa stii ca lumea te asculta. Ceea ce fac e politica, ceea ce spun e revolucionar. Ar trebui schimbata educatia, caci ea e cheia cunoasterii si cunoasterea e cheia puterii”.

Despre CRITICA

„Majoritatea celor care scriu despre mine, nu ma cunosc. Intotdeauna sint multi care critica. La inceput, eram foarte sincera si foarte directa, aveam o latura foarte senzuala si oamenii m-au considerat imbecila si au cautat sa-mi mineze talentul”.

Despre RELIGIE

„Religia este ceva foarte personal. Fiecare il vede pe Dumnezeu intr-o maniera diferita. Desfid catolicismul si ideea conform careia spiritualitatea si sexul nu se pot pune alaturi. A face dragoste nu poate fi un pacat”.

Despre SIDA

„E cel mai grav flagel. Nu

Dupa cum se constata, Madonna nu i-a dat prilejul de prea mari revelatii lui Anne Sinclair. Nu mai mult, de altfel, ca oamenii politici interviuati in cadrul emisiunii 7/7. Dar Madonna detine destule atuuri pentru a provoca discutii despre ea in continuare.

există remediu. Ceea ce este mai rău e că, în America, SIDA e considerată boală de afecţiune exclusiv homosexuală. Or, se ştie că depăşeşte această categorie. E o problemă enormă pe care oamenii o ignoră, în speranţa că ea va dispărea într-o bună zi. Mesajul pe care îl adresez tinerilor e acela că amorul fără risc e fundamental”.

Despre ALEGERILE AMERICANE

„Nu mă pasionează. Dar sper că va câştiga Clinton (într-un timp a câştigat — n.n.), ceea ce face şi spune Bush e exasperant şi tragic. Găsesc deosebit de interesant felul în care îşi tratează adversarul”.

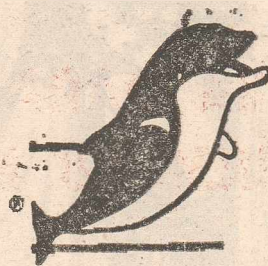
Americanilor le plac explorările în viaţa particulară. Dar cum ar putea influenţa activitatea lui Clinton faptul că nu şi-a satisfăcut stagiul militar sau că a fumat marijuana? Oricum, prefer să ştiu adevărul despre el decât minciunile lui Bush”.

Despre RĂZBOIUL DIN FOSTA IUGOSLAVIE

„America se simte mai puţin îngrijorată. Nu ne parvin foarte multe ştiri. Problema este aceeaşi în materie de războaie: nimeni nu tolerează diferenţele intervenite la alţii. E chestiune de intoleranţă”.

Despre... MADONNA

„Nu sint cea mai bună cântăreaţă. Nu se pune problema de a fi cea mai bună, ci de a descoperi şi a arăta ceea ce te particularizează”.

96,1 MHz

• **30 DE ANI DE STONES**: deja legendarii **ROLLING STONES** vor sărbători 30 de ani de carieră în iunie anul viitor. Cu această ocazie, se așteaptă lansarea unui nou album și, de ce nu, un turneu. În ceea ce privește componența grupului, se pare că **Bill Wyman** va fi înlocuit nu de un ci de o basistă. **Ron Wood** va profita, interpretându-și solo-urile pe un album propriu, iar **Keith Richards** va efectua un turneu, care se va desfășura prin capitalele europene, în această toamnă. Particularitatea concertelor: biletele se vor pune în vânzare chiar în ajunul reprezentației.

• **ELTON JOHN E UN EXTRA-VAGANT!** După ce a colecționat pălării de toate genurile, și-a descoperit o nouă pasiune pentru ochelari. Cea mai recentă achiziție: 40 de perechi dintr-un foc, pentru suma „modică” de 1,5 milioane de franci francezi.

Fără comentarii!

• **CARTEA EVENIMENT A MADONNEI**, foarte sugestiv intitulată **SEX** (ați! și... nimic mai mult!), nu e indicat să încapă pe orice fel de mîini! De aceea, guvernul francez s-a gândit îndelung înainte de a autoriza distribuirea sa. Cărțuia, deci, se prezintă sub coperti metalice, în vederea evitării abuzurilor și, mai ales, pentru a mări suspansul. În Franța, societatea **Distique** va distribui 25 000 copii ale cărții și a înregistrat deja 40 000 de precomenzi.

• **CRITICII** pentru acordarea premiilor revistei **Q** de anul acesta vor fi: **Bryan Adams**, **Joe Boyd**, **Nicky Campbell** (**Radio One**), **Mike Edwards** (**Jesus Jones**), **Bryan Ferry**, **Neil Finn** (**Crowded House**), **Brend Hansen** (**MTV**), **Yoko Ono**, **Vic Reeves** & **Bob Mortimer**.

EROTICA

Erotica, romance
My name is Dita
I'll be your mistress tonight,
I'd like to put you in a trance

If I take you from behind
Put myself into your mind
When you least expect it
If I am in charge
And I treat you like a child
Will you let yourself go wild
Let my mouth go where it wants to

Give it up, do as I say
Give it up and let me have it my way
I'll give you love
I'll hit you like a truck
I'll give you love
I'll teach you how to...

I'd like to put you in a trance
All over
Erotic, erotic
Put your hands all over my body
Erotic, erotic

Once you put your hand in the flame
You can never be the same
There's a certain satisfaction
In a little bit of pain
I can see you understand
I can tell that you're the same
If you're afraid, well rise above
I only hurt the ones in love

Give it up, do as I say
Give it up and let me get my way
I'll give you love
I'll hit you like a truck
I'll give you love
I'll teach you how to...

Erotic, erotic
Put your hands all over my body

I'd like to put you in a trance all over...
Erotica, romance
I'd like to put you in a trance

Erotica, romance
Put your hands all over my body

I don't think you know what pain is
I don't think you've gone that way
I could bring you so much pleasure
I'll come to you when you say
I know you want me
I'm not gonna hurt you
I'm not gonna hurt you, just close your eyes

Erotic, erotic
Put your hands all over my body
All over me

Erotica, romance
I'd like to put you in a trance
Erotica, romance
I'd like to do a different kind of
Erotica, romance
I'd like to put you in a trance
Erotica, romance
Put your hands all over my body

Only the one that hurts you
Can make you feel better
I'd like to put you in a trance
Only the one that inflicts the pain
Can take it away

TOP RADIO CONTACT — Ediția 50

TOP SLOW AND BLUES

1. Asia — Crime of the Heart
2. Roxette — Queen of rain
3. Michael Learns to Rock — The Actor

TOP 30

1. Inner Circle — Sweat
2. Vanessa Paradis — Be my baby
3. Elton John — Sweat it out

TOP MATINAL — TOP 5

1. Marillion — Dry land
2. Mike Oldfield — Nothing but
3. Siouxsie and the Banshees — Face to face

FLASH

Sabia domnitorului Cuza se întoarce la București

• A fost
achiziționată
cu 55 875 de
lire sterline
(29 milioane de lei)

Guvernul României a hotărât suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe cu suma de 29 045 000 lei, reprezentând contravaloarea sabiei domnitorului Alexandru Ioan Cuza, achiziționată prin licitație publică la Londra cu suma de 55 875 lire sterline.

Ministerul Afacerilor Externe va transfera fără plată sabia respectivă Ministerului Culturii, în vederea expunerii pentru public în cadrul Muzeului Național Cotroceni.

CORNELIU OLTEANU ■

Autorul colindului „O, ce veste minunată” este preotul Zaharia Boiu

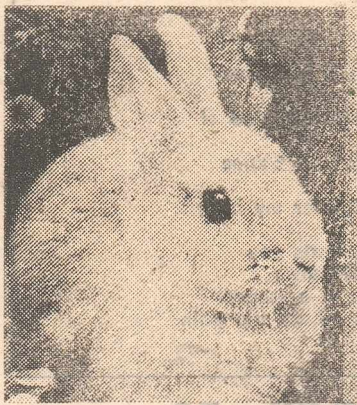
Celebrul nostru colind „O, ce veste minunată” a fost compus de către preotul Zaharia Boiu, fiind prima poezie din volumul „Frunze de laur”, editat cam pe la 1860. Preotul Zaharia Boiu care a trăit și a murit în orașul Sighișoara este autorul mai mul-

tor poezii religioase. Bustul lui din bronz a fost așezat în fața Catedralei până în 1945, când a fost mutat și ascuns lângă o școală, aproape de bisericuța unde a slujit — Cornesti.

NICOLAE FILIP — Sighișoara, str. Tănăsescu, nr. 35, jud. Mureș.

CÎT PLĂTESC ITALIENII PE UN IEPURE ROMÂNESC

România a prezentat, în ochii străinilor, un viu interes, datorat, în parte, tuturor formelor, de relief, Elicetarea drept o „a doua Elveție” a fost bine găsită. Pentru străinii care-și permiteau un sejur de vinătoare, statul câștiga — și câștigă — destul de bine. Trofeele cerbilor și urșilor câștigau locuri fruntașe, la diverse expoziții de profil.

După revoluție, între Asociația Generală de Vinătoare și Pescuit Sportiv și organisme mediatice din Italia s-au încheiat contracte ferme privind livrarea de iepuri vii cu 145 DM bucătă. Operațiunea respectivă se desfășoară doar în lunile decembrie și ianuarie. Italienii repopulează pădurile lor cu exemplarele românești. Secretarul AJVPS Vrancea, dl. ing. Eusebiu Martinuc, ne-a declarat că în prima zi a operațiunii (3 decembrie a.e. — n.n.) s-au prins numai 40 de iepuri, considerând că a fost, totuși, o zi slabă. Făcând un calcul, vinștii au câștigat 5 800 DM X 272 lei = 1 577 600 lei. Și milionul ăsta e doar începutul: la sfârșitul lunii ianuarie 1993 cine știe cu cât se va înmulți! Or fi ei, vinștii, acuzați că „vulpea avea o condă de doi metri”, dar banii vorbesc...

ION RUSU ■

SIDA — speranțe de vindecare

Cercăturile cercetătorilor de la Universitatea Harvard au dus la descoperirea a două peptide — proteine cu o slabă încălzire moleculară — care, in vitro, împiedică propagarea virusului HIV, între celulele infectate și cele sănătoase. Dacă aceste molecule se vor dovedi eficiente la om, in vivo, afirmă specialiștii, va deveni posibilă crearea unor medicamente anti SIDA deosebit de puternice. (Liana Tatos).

Lumea în alb și negru

A fost furată aproape toată colecția de la Muzeul chihlimbarului

Chihlimbarul de Colți, din județul Buzău, a primit medalia de aur la Expoziția universală organizată la Paris în 1867, fiind socotit drept o minunăție a lumii. Mulți colecționari au mers, de-a lungul anilor, la Colți, pentru a-l admira. De prea multă admirație, dar și datorită valorii incontestabile, în anul 1929, cu prilejul Congresului Internațional pentru Agricultură de la Istria, din expoziție a fost furat cel mai important obiect din chihlimbar. La sfârșitul lunii noiembrie a.e., s-a petrecut un furt de proporții: „A fost furată aproape toată colecția de chihlimbar” — a declarat doamna Marilena Gaiță, directoarea muzeului. Cu această ocazie, au dispărut un obiect din chihlimbar nativ, în greutate de 1,776 kg — cel mai important obiect de colecție din România — și alte o-

biecte cîntărind între 5 grame și câteva sute de grame, piese muzeistice: un topor și o dăltă aparținând „Culturii Monteoru”, un tesoc de artillerie și o pungă din piele. Hoțul (sau hoții) a pătruns printr-o spătură practică în geam, reușind în acest fel să facă inofensiv sistemul de alarmă. Se crede că făptașul era o persoană avizată, presupunere bazată pe faptul că au dispărut numai obiectele cele mai valoroase, pe celelalte trecându-le cu vederea! Lista persoanelor suspectate este destul de mare, muzeul din Colți fiind cunoscut în întreaga Europă și vizitat de foarte mulți „admiratori”. Punctele de frontieră au fost alertate. Se vor reîntoarce exponatele la locul lor și în cât timp?

ION RUSU ■

AUDREY HEPBURN s-a întors din Somalia

• „N-am să-mi revin niciodată. Practic nu mai dorm de cînd am văzut ce-i acolo”

Grația, talentul, surisul său dezarmant, ochii săi imenși sînt câteva calități care au făcut din Audrey Hepburn idolul unei generații. Acoperită de glorie, actrița ar fi putut să ducă o viață lipsită de griji, să se înconjoare de o lume de vis, departe de mizerie și de suferință. Dar ea a ales o altă cale. De cinci ani, Audrey Hepburn, ambasadoare a UNICEF-ului, duce o luptă susținută pentru ajutarea copiilor care suferă, în Guatemala, Etiopia, Sudan, Tailandă, Bangladesh.

Recent, s-a întors din Somalia, țara africană, sfîșiată de război civil, unde, în fiecare zi, foamea ucide mii de copii nevinovați. Ingrozită de ceea ce a văzut, actrița povestește: „N-am să-mi revin niciodată. Practic, nu mai dorm de cînd am văzut privirile acestor copii, pe care de-a muri de foame, descărnați, cadaverici, aproape transparenți”.

Ororile văzute în Somalia îi aduc aminte de cel de-al doilea război mondial, cînd, fetiță de 11 ani, trăind cu mama ei în Olanda ocupată de nazisti, a reușit să supraviețuiască mîncînd cartofi stricați și rădăcini. Viitoarea eroină a

filmului „My Fair Lady” mărturisește că-și datorează viața trupelor aliate care au eliberat țara și, în special, hranei și îngrijirilor medicale puse la dispoziție de aceștia. Atunci, la infirmerie a făcut un jurămint: „Și eu, de asemenea, cînd voi fi mare, mă voi consacra copiilor nefericiți”. (E.G.).

Modă de tranziție

PARLAMENTARI ROMÂNI POARTĂ COLANȚI!

• Cam pe cînd mini și decolteul?

Din surse oficiale aflăm că, deși se cheltuiesc sume importante pentru îmbunătățirea condițiilor de viață ale parlamentarilor, unii dintre ei, ajuși la vîrsta a doua, au inventat o nouă sursă de căldură: colanții. Și aceasta întrucît clasicile izmene, denumite (după celebrul personaj) hamleți, au devenit nerentabile și mai puțin confortabile.

Cum s-a făcut descoperirea? Într-o dimineață agitată, un parlamentar, negăsindu-și hamleții, s-a îmbrăcat cu colanți pe care-i cumpărase pentru nepoata domniei sale. Amănuntul a fost imediat observat de către colegi și, desigur, comentat. Constatarea finală a fost aceea că obiectele de îmbrăcăminte specific feminine sînt foarte căldurcuse. Drept pentru care și le-au cumpărat și alți parlamentari. Colegii lor mai tineri, refractari la asemenea idei, au concluzionat că o dată cu sezonul de primăvară, vor lansa o modă mai interesantă: mini, șliț și decolteu. (M. Timuc).

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE ȘI COMITETUL DIRECTOR:

Președinte — director general:
GEORGE ARION

Membri:

Ion D. Goia, Alexandru Păsărin, Liana Tatos, Liviu Timbus.

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 617.60.10, 617.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 312.82.89
Cont lei — 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută — 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
EUGEN CHIROVICI

■ POLITICĂ (2560) — Tudor Octavian (șef secție), Ion D. Goia, Maria Timuc.
■ SOCIAL, ECONOMIC (2559) — Marcel Apostolescu (șef secție), Cătălin Apostol, Gheorghe Barbu, Dorin Gherghinescu, Brândușa Nicolae, Victor Nită, Dorian Radu, Ion Rusu, Dorin Sălăjan.
■ CULTURĂ, MASS-MEDIA, TIMP LIBER, DIVERTISMENT (2558) — Liana Tatos (șef secție), Elena Grecescu, Evelina Mazilu.
■ FOTOREPORTERI (2528) — Cristian Gache, Elena Ghera, Florin Ionită.
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) — Adriana Chirovici, Adrian Petrescu.
■ CORECTURĂ (1453) — Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Flacăra BIS

Flacăra Basarabiei

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Avidă Balca, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Florența Tudor.
■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Marian Băicoianu, Lili-ana Crețu.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (617.59.69).
■ PUBLICITATE: Mihai Săndolu, Florin Dobrescu, Nastasia Maniu, Angela Frandoș, Călin Mărcușanu, Aristică Văduva, (2634).
■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Gabriel Bumb, Florin Enache, Doru Iancu, Gabriel Milan Sava (617.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 — Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1, cod 71341 — București, România.

Tiparul: Regia autonomă a Imprimeriilor — Imprimeria CORESI — București

ULTIMA ORĂ

Ce e mai scump,
oul sau găina?

32 pagini — 35 lei